

HUSZADIK FEJEZET

A varázsló meglebbentette a talárját, ami elég széles volt ahhoz, hogy a lányt is befedje. Átölelte a vállát és lassan elindultak. Piton érzékelte, mennyire legyengült a tanítványa. Talán húsz métert haladtak, amikor Hermione hirtelen megállt és a földre roskadt. Zihálva hajtotta le a fejét. Kezében remegett a pálca a felindultságtól. Nem akarta, hogy hozzáérjen... ne mentse őt meg... szánalomból a Herceg... de félájultan képtelen volt őrjöngeni és tiltakozni.

Piton a karjaiba vette a lányt, majd hoppanált vele. A roxmortsi házhoz érkeztek. A varázsló feloldotta a bűbájt, az ajtó kitarult. Átemelte a lányt a küszöbön, meg sem állt vele a nappaliban, vitte felfelé a lépcsőn, egyenesen a közösen használt hálósobába. Lefektette az ágyra az elgyötört testet és azonnal munkához látott.

A lány összeresztett, valahányszor Piton hozzáért. Felnyögött, amikor a férfi megvizsgálta a sebeit és tiltakozni próbált. Piton gyengéd érintései éppen annyira tűrhetetlenek voltak számára, mint Karkarov brutális ütése.

– Ne! – köhögte rekedten, mert toroka bedagadt, levegőt is alig kapott. Kezeivel vadul csapkodni próbált, de alig volt ereje. El akarta neki mondani, kiordítani a világba, hogy nem akar tovább élni, vagy meg akarja ölni azt a rohadt dögöt! De képtelen volt bármire is, annyira legyengült, így hát tűrte, ahogy Piton segít rajta.

Piton letörölte a vért a lány arcáról. A zúzódásokat és a horzsolásokat könnyen eltüntette. Éppen úgy, ahogy abban a másik házban, amikor Draco... Piton szája széle remegett, ahogy felidézte az emléket. *Akkor* kellett volna magával hoznia Hermione-t, fülön fogni az ostoba Draco-t és elhurcolni mindkettőt, biztonságos helyre, akaratuk ellenére is. De annyira friss volt az emlék... Dumbledore halála... Draco árulása... A varázsló belátta, hogy hibázott. Azért szenved a lány, most is. Még mindig... Az önvád jeges karommal marcangolta a maradék lelkét, miközben Hermione sebeit tisztította. Szakszerűen. A törött orrcsontot összeforrasztotta. Nem ez aggasztotta.

Hermione, először azóta, hogy szinte együtt éltek, nem bírta elviselni Piton érintését.

Senkiét.

Ahogy a varázsló hozzáért, a lány úgy kapta el a kezét, a fejét, az arcát a férfi ujjai elől...

– Ne! – sikított fel. – Hagyj békén!! – durván eltaszította a férfi segítő kezét, amikor már annyira összeszedte magát.

A fejére húzta a takarót és forró könnyei megállíthatatlanul mosták halottsápadt arcát. Hiába tudta, hogy a varázsló segíteni akar rajta, s nem ártani neki, képtelen volt elviselni a közelségét.

Arra a szemét vadállatra emlékeztette még minden... a fájdalmak szinte az önkívületbe taszították Hermione-t. Nem akart élni. Ha ilyen a felnőtté válás, inkább meghalna... Nem érdekelt már semmi.

– Csak legyen vége... – suttogta öntudatlanul.

Piton tisztában volt vele, hogy itt csak a türelem segíthet. Másképp nézett erre a lányra, mint bármelyik nőre, akivel valaha dolga volt. Nyitva volt előtte az elméje, engedte, hogy átáramoljon rajta mindaz a görcsös félelem, rettegés (*vagy bármilyen más is lehet*), amit Hermione érzett ezekben az órákban. Próbálta megérteni őt. Most nem a mindenre elszánt tanítványt látta, nem az érzékeit borzongató fiatal nőt, hanem egy gyereklányt, akit sokkal több lelki és fizikai megaláztatás ért, mint amennyit egy erős férfi képes elviselni. *Miattam!* – hasított az önvád mindannyiszor a varázslóba, valahányszor Hermione arcába nézett, és látta, hogy a csukott szemhéjak alól könnyek csorognak. Ez a lány az ő fájdalmát érzi, az ő el nem sírt könnyeit hullatja...

Hermione-nak voltak világos pillanatai, de lelkiereje nem ahhoz, hogy egyáltalán ránézzen a Hercegre. Néha érezte, hogy a varázsló ott van, valahol közel hozzá, de már ez is alig érdekelt. A szerelem volt az utolsó érzés, ami most betöltötte érzékeit. Lelke olyan sebeket kapott, amik nehezen

gyógyulnak, ha begyógyulnak valaha is...

Könnyei olykor eleredtek, de ezt sem érezte. Úgy feküdt, mozdulatlanul, mint egy halott. Valami mély sötétség borult rá, melyből nem volt kiút. Nem is próbált meg küzdeni ellene.

Hermione Granger szenvedett, úgy, ahogy még soha életében. *(hát- örület... – nyálás is, szenved is- semmi haszna – igazi ellenszenves hős...)*

A férfi órákon át ült mellette, némán. Annyira akart tenni érte valamit! De csak szégyent és tehetetlenséget érzett... Nem volt semmi, amibe belekapaszkodhatott volna! Persze, neki könnyebb volt. Ha Pitont érte bármilyen fájdalom, gyerekkorában, elbújt egy sötét sarokba, jól kisírta magát. Olyankor csak magányra vágyott és durván félrelökött minden segítő kezét, ami felé nyúlt. Amikor a Roxfortba került, már azt sem érdekelte, ha észrevették rajta, hogy sírt és csúfolták emiatt. Ő volt Snivellus, a nebánsvirág... Hamar megtanulta, hogy semmibe vegye a gúnyolódókat.

De Hermione annyira más! A varázsló ösztönösen érezte, hogy őt nem hagyhatja magára... éppen most. A lánynak élnek a szerető szülei, éveken át mellette voltak a barátai, de Hermione szinte mindent feladott azért, hogy vele lehessen...

Hermione egy idő után már kissé nyugodtabb lett. Amikor felpillantott, homályosan érezte Pitont maga mellett. Szeme még mindig vérágas volt, szinte nem is látszott a pupillája, felszakadt szemhéja még alig gyógyult be. Pislogni sem nagyon bírt.

Ujjaival erőltlenül szorította meg Piton kezét. Ez az érintés már nem keltett benne rettegést.

– Perselus... – suttogta, szinte csak magának. Összetört lelke sajgott, elméje lüktetett. Egyre csak az a kép tárult elé, ahogy Karkarov elkapja...

De hiszen Perselus megígérte, hogy megvédi...

Hogy szereti őt...

Hogy soha nem hagyja el...

Nem lesz baj...

És mégsem volt vele... mit ér a szerelem... ha ennyi szenvedés jár vele... szerelem... Piton nem szereti őt...

Hermione forró könnyei nem akartak elapadni. Görcsösen rázta a zokogás és kiszakította Piton ujjából a kezét. Elfordult teljesen a varázslótól és fejét a párnába fúrta. Annyi kérdése volt... de megszólalni nem tudott volna.

Nem vádolt senkit és nem akarta már megölni Karkarovot. Csak meg akart halni. Miért nem hagyja meghalni őt Piton?

Amikor elapadtak a könnyei, nyugtalan álomba merült.

Piton is érezte a helyzet fonákságát. Hermione vele maradt, mindazok ellenére, amit ő elkövetett ellene. A jelenléte kínzó és fájdalmas emlékeket ébresztett a varázslóban, de mégsem tudta volna kórházba küldeni. Gyötörte a bűntudat, amiért fogalma sem volt, mire van valójában szüksége a lánynak, de abban biztos volt, hogy ha nem lenne most mellette, még jobban gyötrődne mindketten.

– Mit tegyek érted? Mit tehetek érted? – simított végig hűvös tenyerével Hermione homlokán. Bár nem várt választ. Annyira zavarosak voltak a lány gondolatai, most is... – Elhozzam édesanyádat? *(ha igen, akkor ide be lehet szúrni azt a részt)(Tegye fel a kezét az, akinek Brandon ezredes ugrott be most...:D-B) (Ki az a Brandon ezredes? :D -S)*

Hermione kiszáradt szájjal ébredt. Megköszörülte a torkát és felpillantott. Piton keze hűvös volt.

A lány hallotta a kérdést; némán nemet intett a fejével és sápadt arcával Pitonra nézett.

– Mikor halok már meg... – suttogta neki, minden erejét összeszedve. – Hagyj engem... nem ér az egész... semmit... – lehelte és újra lehunyta a szemét. – Nincs már értelme... – motyogta zavartan, de fájdalmasan határozottan.

Piton rutinosan keverte az erősítő koktélokot és gyógyteákat, de óvakodott attól, hogy bármilyen tudatmódosító szerrel gyorsítsa Hermione felépülését. A közelében volt, amikor csak tehetette. Úgy szervezte a munkáját, hogy a lány előtt semmi se maradjon titokban. Piton napjai azzal teltek, hogy megbeszéléseket folytatott Shacklebolttal és McGalagonnyal a holografikus vetítőkön keresztül. Javította az auror-jelöltek dolgozatait. Titkos tanácskozásokat bonyolított le kétes ügynökeivel, akiket a kandallón

át keresett fel. Csak akkor hagyta magára Grangert, amikor a laboratóriummal alakított pincében olykor kevert valami speciális bájtalt, amit a manó juttatott el a célszemélynek.

Vajon odafigyelt Hermione ezekre a dolgokra, amelyek a jelenlétében zajlottak, ám láthatóan egy világ választotta el őt a környezetében zajló eseményektől?

Hermione-t nem érdekelt semmi már, ami történik körülötte. Belesüppedt a szenvedés mocsarába, és szinte már elmerült.

Nem akart kapálózni.

Elméje azonban egyre tisztulni kezdett, s olyan képeket vetített a lány elé, álmyszerűen, amik fényes csillagként világlóttak Hermione-nak.

A remény csillaga nem akarta elhagyni őt. Ujjai akaratlanul rátaláltak a Fénytalizmánra, s az ősök megsúgták neki: ha feladja, méltatlan az örökségre.

Hermione ezen az éjjelen nyugodtan aludt, mert az álomban végre cseppnyi boldogság tűnt fel a horizonton. Maga sem tudta, miért, de a szíve csordultig telt a pasztellkék éggel, a rohanó széllel s a langyos zápor simogatta a bőrét...

Pihentető kikötőbe ért.

Egyszer minden bánat elmúlik, egyszer minden könny elapad. Csak egy apró rezdülés volt, alig észrevehető, ám Piton azonnal megértette, hogy Hermione túljutott a krízisen. Késő éjszaka volt. Piton leült az ágy szélére, megszorította Hermione kezét és elmosolyodott.

Hermione, hosszú idő után először igazán belenézett Piton szemébe. Látása kitisztult.

Felrémlített neki az érzés, amit a férfi ajándékozott neki, oly rég, hogy visszaemlékezni sem lehet már rá...

És mindez talán igaz sem volt...

Hinni akarta, hogy a varázsló szereti őt. De oly keskeny volt a hit pallója... Hermione most a bizonytalan Semmi felett himbálózott.

Nem volt szükség szavakra. Piton mindennél jobban akarta, hogy a lány visszakapja a mosolyát, a vidámságát. Ne nyomasszák a gondok, ne fájjon a feje a világ bűne miatt. Legfőképpen miatta ne...

Hermione mélyet sóhajtott.

– Velem maradsz? – szólalt meg halkán. Hangja rekedt volt még és színtelen.

– Veled maradok... – suttogta a férfi és most először a támadás óta, lefeküdt Hermione mellé, aki lassan Piton felé fordította a fejét és szomorú szeme elhomályosult. Némán a férfi nyakába borult és percekig el sem engedte.

– Adj nekem vidám emlékeket... kérlek... – kérte a varázslótól suttogva. – Mindent elvettek tőlem. – rázta meg a fejét fásultan.

– Vidám emlékek? – Piton a fejét rázta. Bármilyen megadott volna, hogy újra mosolyogni lássa Hermione-t. De honnan vegyen vidám emlékeket?... Hiszen neki oly kevés vidámság jutott! Annyira szégyellte, hogy semmit sem adhat a lánynak, amivel megkönnyíthetné a helyzetét és elősegíthetné a gyógyulását... Mégis, pillanatok alatt felépítették a mentális kapcsolatot. Piton most, csakis Hermione számára hozzáférhetővé tette azokat a régi, titkolt emlékeket, amelyeket gondosan el akart rejteni Potter elől, amikor az okklumencia-órákat tartotta. A karjaiba zárta a lányt és a homlokát az övéhez érintette. – Azt nem tudom, mennyire mulatságosak. De... akik részesei voltak, akkor vagy később, tudtak rajta nevetni.

Hermione lehunyta a szemét, ahogy Piton lágyan a karjaiba zárta. Próbálta elengedni magát, ami nem ment könnyen. Egész teste görcsösen feszült volt.

Összekapcsolódott az elméjük. Peregtek az emlékek. Piton legvidámabb emlékei:

...A mardekáros kviddicscsapat edzést tart a sorsdöntő meccs előtt, ám James és Sirius áldásos közbenjárása következtében egymás után fordulnak le a megbűvölt seprűkről... Perselus bírja a legtovább, erősen kapaszkodik a seprűnyélbe, ami ficánkol alatta. Hirtelen felrántja, ám ezzel csak annyit ért el, hogy ő esik le a legmagasabbról... A lányok a hasukat fogva nevetnek körülöttük...

Hermione kissé megrándult, ahogy a fiatal Perselus lezuhant a seprűről.

...Regulusszal a könyvtár zárolt részében egy tiltott könyvet lapozgatnak. A bűbáj feltörése nagy

kihívás volt Pitonnak, a többire nem is kíváncsi. De Regulus nem hagyja elmenni. Visszarángatja és fellapozzák a könyvet... A lapokon feltáruuló pajzán képek zavarba hozzák a két későn érő kamaszt. Regulus a füle tövéig vörös, Perselus arca falféher... Na nem... Ők aztán nem tennének ilyet egy nővel sem, ők aztán soha... Ám éledező férfiasságuk egészen másképp vélekedik ezekről a dolgokról... Egymás után rohannak ki a vécére, majd megszeppenve térnek vissza a hálóterembe. Piton egész éjjel reszket a takaró alatt...

A lány nagyon halványan elhúzta a száját, mosoly gyanánt és egészen szorosan hozzásimult a Herceghez.

...Bájitaltanóra. Piton első ízben áll a katedrán. Huszonegy éves sincs még, és a végzősöknek tart órát. Tizenhét éves lányok pislognak rá gonoszul, tágra nyílt szemekkel, ajkukat nyalogatva... Semmi tekintélye nincs előttük. Űstök robbannak, színes lötytők fröccsennek mindenfelé. Bódító illatú fűszerek szabadulnak fel, a gőzök kábítják a fiatal tanárt, matató ujjak érnek a hátához „véletlenül”, amint elhalad a padosorok között. Leplezetlenül érdeklődő tekintetek szegeződnek rá, érzi, hogy feszül rajta a nadrág... Maga elé rántja a talárt. Belelát az agyukba. Az előtte álló, szeplős, copfos, pattanásos, pufók arcú lányt főképp az érdekli, hogy Piton milyen alsónadrágot hord, visel-e ilyesmit egyáltalán... Persze, hogy egyetlen kérdésre sem tud értelmesen válaszolni. Piton fellép a katedrára és máris vési a naplóba a Trollt...

Hermione kinyitotta a szemét. Hosszú, fekete pilláig megrezzentek.

– Melyik a legkedvesebb emléked? – kérdezte halkán a férfitől.

– Talán ez...

...Havazik, mint most. Az elsősök, akik a téli szünet idején a Roxfortban maradtak, kitörő örömmel szaladnak az udvarra. Élénken zsvajognak. Dumbledore int Pitonnak, hogy teremtsen rendet közöttük. A fiatal tanár dúlt képpel lemegy. Ahogy kilép a kapun, nagyot csattan a homlokán egy hógolyó. A szeme villámokat szór... Megindul a kölykök felé, akik riadtan hátrálnak. Perselus előhúzza a pálcáját, egyszerre egy tucat hógolyót görget, egy suhintással felemeli, megcélozza a renitenseket... Mind célba talál. A gyerekek megszeppennek, de csak egy pillanatig. Hiszen Mardekárosok! A következő pillanatban kirobban belőlük a nevetés, záporoznak a hógolyók Pitonra, aki először egyedül védekezik, majd egyre többen állnak mellé. A zsvaj betölti a Roxfortot, Hagrid is megjelenik, neki is jut bőven... Dumbledore a párkányra támaszkodva figyel ők az ablakból, és mosolyog...

Hermione halvány mosollyal simított végig a férfi arcán, de aztán elhúzódott tőle. Átfutott az agyán az, amit a démon sívított a fülébe...

Piton nem is szereti őt... nem... az nem lehet...

Ahogy meglátta Dumbledore-t, furcsa borzongás futott át a testén. Az ő gyilkosának karjaiban keres vigaszt és vidámságot... szürreális és kegyetlen helyzet...

Elvette kezét a férfietől és elfordult.

(itt legyen valami más, mert ennyi nyáltól már tényleg elfolyik a monitorom.

És a java még csak ezután jön... -S)

Piton megnyugvással vette tudomásul, hogy Hermione napról-napra erősödött, fizikailag. Tudata is tisztult, de a démon talán még annál is nagyobb pusztítást okozott, mint annak idején Voldemort. Piton napok óta virrasztott, szemei alatt sötét karikák éktelenkedtek. A karosszékben ült, Hermione ágya mellett, szemét lehunyta, hogy pihentesse.

– Nem lett volna kötelességed engem pátyolgatni... hosszú napokon át. – mondta Hermione váratlanul. Hangja rekedt volt. – Kihajíthatnál volna a Roxfort elé is... meg akartam halni. – suttogta. – Hagynod kellett volna. – legyintett fásultan a lány.

– Hát hogyne... – húzta el a száját a varázsló. – Hidd el, ha a kastélyban nagyobb biztonságban lennél, mint ebben a házban, odavittelek volna. Akkor egy órán belül kiderült volna minden. Valószínűleg akkor már nem élnél. – Megszorította Hermione kezét és kesernyésen elmosolyodott. – Van még épp

elég dolgod az életben. Nem ez a sorsod.

Hermione mélyet sóhajtott. Miért ilyen fontos Pitonnak ez, ha nem is szereti...

– Nem ér semmit az életem... – suttogta a lány. – Tudod, nekem milyen emlékek jutottak eszembe? – ült fel óvatosan, hátát a támlának döntötte. Tekintete a messzeségbe révedt. Mintha nem is a kicsiny szobát látta volna, hanem egészen mást... – Akkor sem hagytál el... amikor... kiszabadultam Voldemortól. – mondta Hermione lágyan. – Miért segítettél nekem? – kérdezte könnyes szemekkel.

– Segítettem? – nézett végig a lányon szomorúan a varázsló. Kapott egy esélyt McGalagonytól. Az idős professzorasszony, talán életében először, túllépte a hatáskörét, amikor elhívta a lábadozó kis boszorkányhoz. Nem tette volna, ha nem tudja, mi van köztük. Rekedten szólalt meg: – Elkezdünk valamit építeni... még előtte. Nem emlékszel? Először nagy kihívást jelentett, hogy képes-e egy griffendéles növendék és a Mardekár ház feje együtt dolgozni.. Azután... másképp néztünk egymásra. És fontosabb lettél mindenkéül.

– Tényleg fontosabb voltam mindenkéül? – kérdezte halkán Granger. – Ellenálltál nekem. Az érzéseidnek... lehet, hogy jól tetted. Lehet, hogy én ártok Neked... – kezdte el ismét Hermione az önmarcangolást.

– Ha ellenálltam volna, most nem lennék itt. A tanítványom vagy és én kitartok melletted, akármilyen történik. Adtam rá okot valaha, hog kételkedj ebben?

– Nem! Soha nem kételkedtem benned... bennünk... nem akarok olyan lenni, mint... *Narcissa*... – suttogta a lány kétségbeesetten. – Mégis ezt ültették belém! A saját mérgét fröcsköli szerteszéjjel... ahogy csak bírja... – tört ki, majd hirtelen elhallgatott.

– Miért tette ezt velem...? Miért... miért kaptam ezt a töménytelen, sok gonoszságot...? – kérdezte szívfájdítóan. Szemében az őszinte bánat tükröződött. Nem mondta ki a nevet, de mindketten tudták, kire gondol a megtört lány.

Igor Karkarov, mint egy rémületes viharfelhő tornyosult a lány elméjében.

– Miért kapom ezt... a sok rosszat...? – emelte maga elé a kezét, amiken lassan halványultak a zúzódások és a sebek. Tekintetét Pitonra emelte. A fiatal lány olyan védtelennek látszott most, mint soha. – Én rossz vagyok, Perselus? – kérdezte suttogva.

– Mások helyett szenvedsz és bűnhődsz. Helyettem is. – Hozzám nem ér el a rosszindulata, de Te sokkal érzékenyebb vagy... – Piton érezte, hogy kiszárad a szája. – Nekem lenne okom, hogy vádoljam magam, amiért túl korán Karkarov közelébe engedtelek. Legelső alkalommal, amikor összefutottál velem... Nem lett volna szabad ezt kérnem tőled.

Hermione lehunyta a szemét és arcát tenyerébe temette. Elméjét ismét betöltötték Karkarov és Lilith ostorcsapásnál is fájdalmasabb szavai. Mintha nem is hallotta volna Perselus mondatait, folytatta az önvádaskodást.

– Lehet, hogy igazuk volt... lehet, hogy én vagyok a bűnös... szétválasztottam két embert... – suttogta Hermione. Elvette a kezét az arca elől. Vékony karjával a férfi keze felé nyúlt és rácsúsztatva ujjait. A lány sokkal többet fogyott, mint ésszerű lett volna. Felemésztette a bánat. – Te és *Narcissa*... lehet, hogy... mégis... – nem nézett most a varázslóra. – Lehet, hogy úgy kellett volna lennie... – nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy Piton Narcissát szereti. Hermione annyira kétségbe volt esve, annyira össze volt zavarodva, hogy szinte elhitte a gonosz Lilith minden egyes szavát.

Piton szája széle megrándult. *Narcissa* hisztériájára már jóval azelőtt ráunt, semhogy odafigyelt volna arra, miféle érzései lehetnek vele kapcsolatban a diáklánynak. Eszébe villant, hogy Hermione képes lett volna lemondani arról a halvány reménysugárról, hogy egyszer, valamikor esetleg lehet köztük valami... Amikor azt hitte, közük van egymáshoz *Narcissával*, és arra biztatta a varázslót, hogy látogassa meg a terhes asszonyt...

– *Narcissa* Black-Malfoy nem több, mint amit a nevében hordoz. Egy közönséges szajha, aki csak önmagával törődik... – Piton nem folytatta. Kiirtott magából minden *Narcissával* kapcsolatos érzést. Ami azóta támadt fel benne, hogy egyetlen alkalommal meglátogatta a kórházban, amikor Tobias megszületett, nem volt más, csak undor és megvetés. Némi szánalom. – Sohasem tartoztunk egymáshoz. Semmit sem jelent. – Közelebb hajolt a tanítványához. – Össze sem lehet hasonlítani azzal, ami köztünk

van. Te más vagy. Tiszta és érzékeny. Mindazok ellenére, amin keresztülmentél... – Piton maga elé idézte a kis cserfes, okoskodó diáklányt, amilyenek megismerte. – Ami jó van benned, az mind a sajátod. Bűnöd csak annyi, amennyi rád rakódott a környezetedből. Nem a te hibád...

Hermione még mindig tele volt kétséggel, a Herceg hiába nyugtatgatta. Megtörölte a szemét és megpróbált felállni, de olyan gyenge volt, hogy meg kellett kapaszkodnia az ág szélében.

– Mit akarsz tenni? – kapta fel a fejét Piton, ahogy Hermione elhúzta a kezét. – Még nem engedhetlek el. Erősödnöd kell!

– Csak... akarok egy forró fürdőt venni. Muszáj! Engedj! – nézett kétségbeesetten Pitonra és dörzsölni kezdte durván a karján a bőrt, mintha le akarta volna húzni...

A férfi bólintott és halványan elmosolyodott.

– Jót fog tenni. Gyere!

Piton kikísérte a fürdőbe, a lány pedig teleengedte a kádat illatos vízzel és beleereszkedett. Elgyötört testének maga volt a megváltás ez a fürdő. A lány csak ázott, csaknem egy órán át, közben agya zakatolt.

Ha már Piton szerelme is hazugság volt, végképp nincs értelme semminek. Átvette Narcissa Black szenvedését, átjárta a nő bosszúja. Beteljesedni látszott.

Hermione hiába tudta a lelke mélyén, hogy Piton szereti őt. A kétség beette magát az agyába és nem hagyta nyugodni.

Nem akart így érezni.

– Tobias... – suttogta fáradtan. – Hát mégsem szeretted engem... Te küldted ezt rám... ránk... – Hermione belefáradt a hadakozásba. Úgy érezte, egyedül maradt ezen a világon.

Lassan kiszállt a vízből és megtörölközött, de ereje és kedve sem volt arra, hogy felöltözzön. Felvette egy fürdőköpenyt és lassan visszasétált a szobába.

Piton éppen McGalagony professzorral vitakozott. A főmágus asszony dühösen csapta le az újságot maga elé. A hologram fodrozódott, az adás ki-kihagyott, de így is látszott, mennyire mérges Minerva.

– Az én türelmemnek is megvan a határa, Perselus! Mi az, hogy nem képesek azonnal indulni? Most a legkedvezőbbek a feltételek az átjáró megnyitásához! Arról nem is beszélve, hogy ha Mordon magára bizonyítja a gyűjtogatást, nem maradhat tovább Roxmortsban!

– Gondolom, van szabad cella az Azkabanban – gúnyolódott Piton.

– Értse meg, ha kiderül, hogy maga a felelős a törtétekért, semmit sem tehetek!

– Egy hetet kérek. Grangernek magához kell térnie a sokk után. Hogy miket írkal össze az a némbér, (bocs, Rita) a legkevésbé sem érdekel.

McGalagony a fejét csóválta.

– Menjen Granger nélkül! A kislányt pedig küldje el hozzám.

– Nem. – Piton szeme összeszűkül. Hiszen éppen azért vállalta el a következő feladatot, hogy Hermione-t végre megszabadítsa a démonjaitól. De ezt titokban akarta tartani McGalagony előtt. Ha kiderülne, milyen mértékben torzult és károsodott Granger lelke, pusztán azáltal, hogy *képes volt kiejteni a halálos átok szavait*, a lány örökre búcsút mondhatna a karrierjének. Ő pedig elkönnyvelhetne még egy végzetes kudarcot.

– Perselus... – húzta el a száját az asszony. – Hiba volt. Tévedés volt. Nem lett volna szabad Grangerrel kezdenie. Túságosan közel kerültek egymáshoz. Túl fiatal még, nem tudja feldolgozni, mivel jár az, amit magáért vállalt. Elképesztő, hogy elvégezték azt az illegális varázslatot, és most...

– ...és most kevésbé vagyunk sebezhetőek, mintha nem tettük volna meg – fejezte be a mondatot kissé ingerülten Piton.

– Túságosan kötődnek egymáshoz Ez... minden szabályzatnak ellentmond!

– Változtassa meg a szabályokat! – duruzsolta Piton.

McGalagony a fejét csóválta. Bizonyára észrevette a fürdőköpenyben betántorgó sápadt lányt. Szigorúan nézett a varázsló szemébe:

– Egyetlen hetet kapnak. Ha Granger kisasszony nem lesz harcképes, törölje a memóriáját és küldje

vissza a Roxfortba! – McGalagony professzor búcsú nélkül megszakította az adást.

Pitonnak fogalma sem volt, hogy a szobába toppanó lány mennyit hallott a megbeszélésből. Zavartan nézett rá.

– Jól vagy?

A lány nem válaszolt. Ahogy Pitonra nézett... mit is mondhatott volna erre a 'Jól vagy?' – kérdésre? Azt, hogy igen?

Hazudna.

Azt, hogy nem?

Megrémítené a varázslót.

Ehelyett végigfeküdt az ágyon és mély levegőt vett.

Pitonra nézett.

– Szeretlek. – suttogta neki. – Kérlek, ne hazudj nekem szerelmet. Nem bírnám elviselni. – a lány nem sírt már. Szavai erőteljesen csengtek. – Inkább mondd azt, hogy soha nem szeretted. – sápadt el még jobban és lehunyta a szemét. – Narcissiat szeretted? Szereted őt... most is? – kérdezte Hermione könnyes szemekkel.

Piton lehunyta a szemét, közben a fejét ingatta. Eljött az idő, hogy Hermione megtudja. Ezt is.

– Sohasem szerettem. Csak kihasználtam. Visszaéltem az érzéseivel. Nem sokkal voltam idősebb nálad, amikor azt a feladatot kaptam Dumbledore-tól, hogy szedjek ki belőle egy információt Luciusszal kapcsolatban. Megtettem. Nem vagyok rá büszke. – Piton egy hosszú pillanatig Hermione szemébe nézett, majd elkapta róla a pillantását. – Nem sokkal azelőtt vagy azután esett teherbe Draco-val, és éveken át bizonytalanságban tartotta Luciust és engem is, hogy melyikünké a gyerek. Undorító és ocsmány volt, amit művelt. Amikor Lucius a börtönben ült, és Narcissa eljött hozzám, hisztérikusán könyörögve, hogy segítsék Draco-nak, felébresztett bennem valamit... Nem szerelmet. Csak jóvá akartam tenni, amit elkövettem ellene, akkor régen. – Piton szinte vicsorgott, ahogy átsuhant rajta az emlék. – De ezzel is visszaélt. Gondolkodás nélkül feláldozott volna Draco-ért, mint ahogy a fiát is feláldozta volna a saját kis ostoba céljai érdekében. – A varázsló újra Hermione szemébe nézett. – Te tudod mindazt, amit Johnként tudtál az előző életedben. Így ismered a férfiak lelkének minden titkát. Érzed azt, hogyan szenved John Lilithtől. Az a mocskos démon tett róla, hogy felhasználja Narcissa érzéseit – ellenünk. Mivel nekem nincs vele dolgom, rajtad tölti ki a bosszúját. Ne hidd el még azt se, amit kérdez.

– Nem akarok hinni nekik... Neked akarok hinni... mégis minden olyan zavaros... – ingatta a fejét Granger.

Piton leült az ágy szélére, és a saját szívére szorította a lány kezét.

– Tudom, hogy ami köztünk van, az jóval a születésünk előtt kezdődött és nem fog végetérni a halálunk után sem. Senki sem veheti át a helyedet az életemben, soha. Felismerlek bárhol, bármilyen alakban. Ahogyan Te is engem. – Közelebb hajolt és szinte suttogott. – Azért választottam az életet, hogy szerethesselek.

Hermione felpillantott. Amit Piton most mondott, nem adott okot tovább a kétkedésre. Soha így még nem felelt a lánynak... soha nem mondott még ilyen gyönyörű mondatot neki... *(ö- hát, ezt a labdát le kell csapni:DD valami szép jöhet ide- hogy nyugodjon már le ez a kis hülye:D) (Na, ne rinyálj már szívem, mert bevonulok az Azkabanba dementort csókolni, ha így folytatod. -S:)*

A lány nagyot nyelt és felült. Percekig csak nézte a férfi arcát. Az életénél többet jelentett neki a Herceg.

Lassan mozdult felé, mintha még tétovázna, de tudta, hogy akarja őt...

Kívánja...

Mint még soha talán. De még nem képes arra, hogy újra odaadja magát neki...

– Újra akarok szeretni. És érezni azt, hogy Te is akarsz engem... – súgta neki, miközben magához húzta a férfit és lágyan átkarolta a nyakát. Arca komoly volt. – Nem ölhetik ki belőlem azt, amit érzek irántad. Soha. – rázta a fejét. – Senki. De most még... – sóhajtott mélyet.

– Tudom. Erősödnöd kell. – A varázsló tisztán érzékelte Hermione gondolatait. Elsimította a lány homlokába hulló hajtincset. – Mindjárt hozok egy erősítő koktélt....

Hermione megdörzsölte a halántékát.

– Gyenge vagyok... igen... – legyintett. – Sajnos sokkal gyengébb vagyok, mint kellene. Elszívta az energiáimat... – sötétült el a tekintete a lánynak. – Meg kellett volna ölnöm!! – villant meg a szeme. Ez már a régi Grangert idézte fel. A mindenre elszánt, harcra kész lányt. *(höhö– Xéna, vagymí:D)*

A varázsló tekintete elsötétült. Felidézte, hogy Hermione *képes volt* kimondani a halálos átkot. Pusztán azért, hogy a szándék megvolt benne, éppen úgy széthasadt a lelke, mintha valóban megtette volna...

– Nem ez a megoldás.

– Persze... gyilkos lennék. Számít ez valamit is? – húzta el a száját Hermione. – Nem érdekelt volna. Jogos önvédelemből tettem volna! Ő mindent megtehet?! Meggyilkolt volna! Hidegvérrel és röhögve! – csattant fel a boszorkány és pulzusa a duplájára emelkedett. Érezte, ahogy arra a féregre gondol, megint egyre gyengülni kezd...

– Nyugodj meg... – suttogta a férfi. Közelebb hajolt, a homlokához érintette a sajátját. Fellobbant a vágya, tudta, hogy a lány is akarja őt. De nem tehetik meg. Még nem. – Fontos, hogy erős legyél... hogy ne történhessen meg többé. Soha többé.

Hermione túrta, ahogy a varázsló megnyugtatja.

– Perselus... – fogta meg a férfi kezét a lány. – Érezni fogod... amikor újra... – mosolygott rá halványan. Nem kellett kimondania. Mindketten tudták, hogy érezni fogják, ha újra képesek befogadni a másikat. Úgy, ahogy azelőtt. De előbb a lánynak le kellett győznie saját bizonytalanságát. Narcissa-Lilith mérgező szavai mélyebbre hatoltak, mint gondolta, s még mindig sajgott a lelke.

Hermione Granger a következő pár napban rohamosan gyógyult, hála Piton gondoskodásának és Narcissa-mentes gondolatainak *(Tessék! Hálás kiscsaj! Nem lehet egy szavad sem!D-jó, azé' legyen pár...:D-B)*.

A lány már felkelt és segített néhány dolgot is átnézni, valamint rengeteget olvasott.

Néha órákon át ültek a könyvtárban, Pitonnal, vagy a lány egyedül... szívta magába a Tudást. Hermione minden kérdésére választ kapott a férfitől, amit nem értett a könyvekben.

A kis boszorkány éjszakái, a kezdeti rémálmodok után, nyugodtan teltek. Hermione maga kérte Pitont, hogy aludjon mellette. Kívánta a férfi közelségét. Biztonságban érezte magát mellette, de óvatos csókoknál nem mentek tovább. A Sors fintora, gondolta nem is egyszer a lány... amikor már büntetlenül szeretkezhetnének, képtelenek rá... pontosabban ő... *(még a végén folt esik Piton férfiaságán!D-B)*

Hermione szerette Pitont, de a teste tiltakozott bármiféle intim érintéstől.

Még...

Péntek reggel Hermione elgondolkozva ült a reggelije felett. Könyvét a kancsónak támasztotta, olvasott. Egyszer csak felnézett Pitonra.

– Perselus... – húzta fel Hermione a szemöldökét. Arca rezzentelen volt, szinte szigorúan nézett a varázslóra.

A varázsló örült Hermione gyógyulásának. Soha egy szóval, de még egy gondolattal se emlékeztette a démonok küzdelmére. Éjszakánként kiterjesztette a mentális védelmet Hermione elméjére, mert a lány tudata talán még sohasem volt ennyire védtelen. A varázsló tartott a szellemfiú megjelenésétől is; a lágy, bizsergető, megnyugtató érzéseket keltő cirógatások és simogatások mögött meghúzódó féltelen gyűlöletől, remegő rosszindulattól, féltékenységtől és bizonytalanságtól, aminek a nyomát Tobias mentális látogatásai után tapasztalta Hermione elméjén. Cseppet sem tartotta kívánatosnak Tobias látogatásait, akinek szokásos jelenlétét legutóbb nem tapasztalta Karkarov közelében. Ezen elgondolkodott a varázsló, de következtetéseit egyelőre nem osztotta meg a lánnyal.

A haladék, amit McGalagonytól kapott, a végéhez közeledett. Piton bízott benne, hogy Hermione hamarosan felépül, és képes lesz részt venni ebben a küldetésben is. Szigorú hangjára felé fordult, az ő

szemöldöke is felszaladt a homlokára. Ilyenkor jobban hasonlítottak egymásra, mintsem gondolták volna.

– Itt vagyok. Valami... gond van? – kérdezte tanácstalanul.

Hermione kicsit még feljebb húzta a szemöldökét és megköszörülve a torkát, letette a kiskanalat a teáscsésze mellé. Figyelte a férfi arcát... mulatott magában, hogy Pitonnak feltehetően lövése sincs, mi a baja...

– Jár Roxfort-ba egy Casanova. – nézte tovább érdeklődve a lány a varázslót.

– Casanova? – Piton a homlokát ráncolta. A roxmorti kocsmákban olykor rebesgettek valamit egy különleges diákról, akikre tapadnak a lányok. – Erre a címre pályáznak néhányan. Tudod, kiről van szó?

– Minden vágyam, hogy közelebbi ismeretséget kössek vele... ugye, lehet, apu?! – vigyorodott el a lány, majd nevetve folytatta. – Annyi mindent el sem meséltem Neked még...

– Mindig is lebilincselően izgalmasnak tartottam a magánéletedet. Néhányszor figyelmeztettelek, hogy ne az órámra oszd meg az élményeidet – emlékeztette Piton a lányt. – Van ugyebár Ron, Viktor Krum, Cormac McLaggen... – mutatta fel az ujjait egymás után a varázsló és várakozva nézett Hermionera.

– Óh, persze, annyi kalandom volt rajtad kívül, összeszámolni sem tudom... ott volt a hentes, a borbély, tudod, aki kilencven éves, de... egy tigris! – vigyorgott a lány. – Aztán a hentes... és a hentes... – tovább nevetett, aztán mosolyogva rázta a fejét. – Beszéltem Alineával... nemrég.

Piton szája széle megrándult. Egykori prefektusáról szinte teljesen megfeledkezett. Pedig a lány karján ott ég a Sötét Jegy, amivel Tom Denem bizonyára szórakozottságában jutalmazta a kis Montclair-lányt.

– Az ősszel találkoztam veled, Lupinnal járt a Tiltott Rengetegben. Azóta nem hallottam felőle.

Hermione beszámolt mindenről, ami köztük elhangzott.

Amint Dudley Dursley neve is szóba került, Piton szemöldöke ismét a homlokára csúszott.

– Te tudod, ki az a srác?! – vizslatta gyanakodva Hermione Perselus arcát. – Te tudod! – csapta le a kezét az asztalra és kissé felszisszent, de elvigyorodott. – Te tudod...! Ravasz vén denevér! – pimaszkodott Granger.

– Tudom – bólintott a varázsló. – Ő a Kiválasztott. Lily és James Potter fia. Dumbledore úgy látta jónak, hogy a létezését is tartsuk titokban Tom Denem előtt. De mit keres a Roxfortban? Érthetetlen, hogyan pattant ki a titok... – Piton beharapta az alsó ajkát és mélyen elgondolkodott. – Petunia nővérem világ életében gyűlölte a mágiát. Vajon mi történhetett, hogy így alakult? Alighanem Dolores Umbridge keze van a dologban...

(Szerintem itt még fejtegethetnék Piton rokonságát. Én sem tudtam, hogy a nővére, amíg Relé ki nem találta...)

Hermione meghökkenve hallgatta Pitont.

– Hogy... mi?! Lily és James *fia*?! De hiszen... Harry... – a lány a padlóra nézett és látszott rajta, hogy megpróbálja összerakni a hallottakat. – Na, várj... ne kezdj el nekem Umbridge-ről terelni... Petunia a nővéred? Úgy tudtam, nincs testvéred! Hogy édesanyád csak Téged hozott a világra! – Hermione újra a Hercegre nézett. Izgatottan nyelt nagyokat. – Anyádnak van még egy gyereke?

– Nem, édesanyámnak én vagyok az egyetlen gyereke. Petunia Evans valóban a féltestvérem. Ugyanaz az apánk, de más volt az anyánk.

Hermione megrázta a fejét és összeráncolta a homlokát.

– Közös az apátok... te jó ég... ezt eddig miért nem... és... akkor ki az apád valójában?! És... hol van most? Él még? – Granger szájából csak úgy záporoztak a kérdések, mint mindig, amikor valami egészen új dolgot tudott meg.

– Az apám? – Piton arcán átsuhant egy undorodó kifejezés. – Tobias Piton egy undorító, ostoba mugli. Nem érdemelte meg az anyámat. Folyton zaklatta fizikailag és mentálisan is... – A varázsló egy pillanatra összerezett. Az analógia annyira nyilvánvaló volt, mint talán még soha. Tobias... Mégsem tulajdonított neki jelentőséget. Elűzte a gondolatfoszlányt. – Fogalmam sincs, mi lehet veled.

Hermione elképedve nézte Pitont.

– Akkor ez a gyerek, ez a Casanova – fintorgott Hermione – a rokonod?

– Lily Evans és Petunia szintén féltestvérek, anyai részről. Nem, Dudley Dursley semmiképpen sem a rokonom, de mivel Petunia a nővérem, valahogy... mégiscsak családtag. – Piton a fejét ingatta, láthatóan nem rajongott a „rokonságáért”.

– Akkor Harry-vel van valami rokonsági vagy egyéb kapcsolatod? (*DD nos... itt mindenki gondoljon, amire akar...:D-B*) Talán meg is kedvelhetnéd, ha már itt tartunk. – húzta el kissé gúnyosan a száját Hermione, cseppnyi szemrehányással a hangjában.

– Még csak az kellene! Az anyjával, Lilyvel nem kedveltük egymást különösebben. Harryhoz pedig végképp semmi közöm.

Hermione pár percig csak csendben vizslatta a varázsló arcát, majd becsukta a könyvet.

– Ideje visszamennem a suliba! – pattant fel és elvett egy zöldalmát a tálról, de Piton megfogta a kezét.

– Várj még! Amíg nem kapunk újabb hírt Karkarovról, addig ne kockáztass!

– Perselus... nincs már semmi bajom... és az iskolában biztonságban leszek. – rázta a fejét a lány mosolyogva és a férfi mellé lépett. – Tényleg a lehető legjobban vagyok, és ezt csak Neked, egyedül Neked köszönhetem. Ha akkor kidobsz, ma nem Neked adnék hálát! Talán a haveroddal söröznék a pokolbéli kocsmában. – nevetett fel. Már nevetni tudott az egészen.

– Legalább hétfő reggelig maradj! – kérte Piton.

– Nem. Még ma visszamegyek. – döntött Hermione. – Kölcsönadsz ismét pár könyvet? Ígérem, vigyázok rájuk, mint az életemre! – a boszorkány itt elhallgatott és ironikusan hozzátette. – Habár ez elég pocsék ígéret, ha úgy vesszük...

– Hát... annál azért jobban – gúnyolódott a varázsló. – Persze, vigyed bármelyiket. Ezt feltétlenül – emelt le a polcra egy vaskos kötetet. „*Keleti harcművészet haladóknak.*” – Van még mit javítani a technikádon.

A lány megcsókolta Piton arcát. (*Granger kick-box nagymester is lesz a sztori végére:D-B*)

– Köszönöm. – súgta a fülébe és fürgén felfutott a lépcsőn, hogy összeszedjen pár holmit, amiket a varázsló szerzett neki, amíg lábadozott, aztán lesétált a nappaliba.

Piton már magára öltötte a légionista egyenruháját.

– Veled megyek. Visszafelé benézek a Szárnyas Vadkanba.

– Köszönöm, uram, elfogadom becses kíséretét... – bólintott mosolyogva Hermione.

Nemsokára útra készen álltak mindketten. Hermione csaknem egy hetet töltött a roxmorti házban.

Ahogy kilépett az utcára, kicsit megtorpant. Behunyta a szemét és mélyet lélegzett. Egy aprócska gyomorremegésen kívül már nem volt semmi baja. Felpillantott.

– Mehetünk. – mondta, és kabátját összefogva elindult a varázsló mellett.

Alig beszéltek. A lány élvezte a nyugodt csendet. Félúton, amikor már kiértek a házak közül a tágas mezei útra, Hermione ujja lassan megtalálták Pitonét.

– Veled olyan jó hallgatni. Szavak nélkül is értelek. Szavak nélkül jobban értelek. Mert ha beszélsz, akkor folyton úgy érzed magyarázkodnod kell, mindegy is, hogy nekem vagy önmagadnak. – szólalt meg halvány mosollyal az ajkán. – Közhelyeket nem akarok már mondani. A szürke köszönöm... úgysem mutatja meg, mennyire hálás vagyok Neked. – Hermione nem nézett Pitonra. Most nem. Az utat nézte, az eget, a tájat... oly kevés választotta el attól, hogy soha többé ne lássa már a Roxfort határában azt a villámsújtotta fát, aminek az odújába titkos üzeneteket rejtettek el egymásnak néha a többiekkel...

Piton megszorította a lány kezét és rámosolygott. Észrevett Hermione szemében valamint. Csak egy apró villanás volt, egy alig észrevehető rezdülés, az elméjének abban a részében, ahol mindazok a megmagyarázhatatlan, zavarbaejtő és mégis lángoló szenvedélyt ébresztő érzések és gondolatok húzódtak meg, amelyeket a fiatal lány keltett benne. Kívánta a lányt, ahogyan talán még soha. Ugyanakkor érezte, hogy valami visszavonhatatlanul megváltozott közöttük.

– Én lehetek hálás Neked, amiért rám pazarolod a fiatalságodat – mondta csöndesen. Talán csak magának.

A lány elmosolyodott.

– Hát igen... a hálának sokféle formája van... – villant meg a szeme kacéran, hosszú idő után először. Hirtelen lobbant fel benne a vágy, hogy érezze a férfi testének melegét... ahogy kívánják egymást... a lány azonban csak megszorította Piton kezét, ahogy odaértek a kastély határához.

Piton elméjében számtalan emlék kavargott. A soktornyú épület egy elveszett mesevilág szimbóluma volt számára. A gyermekkor, amit oly korán elveszített, amikor először hagyta maga mögött ezeket a falakat, hogy alig két évvel később, fizikailag és mentálisan összetörve, kizsigerelve visszatérjen. Dumbledore visszafogadta az őszinte bűnbánást mutató fiatal halálfalót, és szolgálataiért egy szerény tanári állással jutalmazta. Piton pillantása hirtelen arra a toronyra szegeződött, amelynek mellvédje előtt minden véget ért. A büntudat és az önvád úgy hasított a varázslóba, mint ezer *Cruciatus*. Számkivetettsége minden keserűsége most tört fel a lelkében.

– Nem mehetek tovább... – suttogta rekedten.

Hermione is felnézett a csipkézett tornyokra.

– Érzem... – pillantott aztán Pitonra. – Érzem, hogy belesajdul a szíved. Bejönnél, de nem lehet... egyszer ez a kastély olyanok kezébe fog kerülni, akik megbecsülik majd. – mondta határozottan. Pár napja volt egy álma... de egyelőre nem említette Pitonnak. Viszont elhatározta, hogy véghez viszi azt, amit megálmodott. Elengedte Perselus kezét és mosolyogva nézett rá.

– Talán nem is olyan sokára teljes jogú bejárásod lesz ide. – mondta talányosan és átkarolta a férfi nyakát. Ajkaival lágyan végigsimított a férfién. – Na, takarodj vissza dolgozni! – gunyoroskodott aztán egy sort lány. – Csak feltartasz a világmegváltó terveim közepette! – vigyorgott és elindult a kastély felé.

– Vigyázz magadra! Maradj a barátaiddal! – A férfi szája széle megrándult, ha eszébe jutott, kikkel barátkozik legszívesebben a lány... *(naigen-valami sötét varázslóval... :P-B)*

– Nem mászkálok egyedül! Jelentkezz majd! – intett vissza mosolyogva. Haja meglebbent, ahogy nagy hévvel indult el újra a Roxfort felé...

A varázsló sokáig nézett utána.

Mintha utoljára látná.

Most először érezte, hogy elveszítheti.

Aztán elűzte magától ezeket a nyomasztó gondolatokat. Magára öltötte az álcázó bűbájt és elindult visszafelé.

A lány épp az egyik összekötőfolyosón haladt, amikor megpillantotta az udvaron a Griffendéles kviddicscsapatot, Harry-vel az élen. Nem akart utánakiáltani, ezért inkább követte őket, hátha Harry-vel tud pár szót beszélni, de csalódottan torpant meg a lelátók tövéénél, mert a csapat egyenesen a játékosok sátrába masírozott be. A lány grimaszolva fordult meg, amikor egyenesen beleütközött valakibe...

Hermione ösztönösen maga elé kapta a kezét és összegörnyedt.

– Rosszul van, kisasszony? – ugrott a csaknem összeeső növendék boszorkányhoz Gilderoy Lockhart. – Nahát... Miss Granger?!

– Professzor úr... – fújta ki a levegőt Granger és kissé sápadtan nézett fel. – Maga az...? – nyelt nagyot.

– Milyen sápadt! – emelte fel kissé Hermione állát a tanár. – Talán az ebéd viselte meg? Mostanában kispórolnak belőle mindent. Tudta, hogy a házimanók felét el kellett bocsátani, költségvetési okok miatt? A tanulók is egyre kevesebben vannak. Azok a kedves, szőke gyerekek is eltűntek. Hiába, semmi sem olyan már, mint régen... – merengett a varázsló. – De ez a sápatag-kór kétségbeejtő...

Hermione elmosolyodott.

– Úgy tudtam, idén a sápadt arcszín a divat. Vagy tévedek? Professzor úr, ezt Önnél jobban senki nem tudja, ezért kérem, avasson be! – Hermione már Gilderoy pusztá látványától is felderült, mert a varázsló ismét kitett magáért... amit viselt, nem lehetett nem észrevenni. *(na, elmés mondat ez is:DD mit is visel ez a Napsugaras kikelet?:D)* Lockhart valóban nem mindennapi látványt nyújtott. Narancssárga felöltőt viselt, amit ezüst hímzés díszített, nyakában hatalmas lila masnit, buggyos, zöld-fekete csíkos térdnadrágot, fehér harisnyát és csatos cipőt. Kalapján pávatoll lengedezett. Egy divatlapban látta ezt a viseletet és annyira megtetszett neki, hogy azonnal megrendelte, figyelmen kívül hagyva, hogy a

divatlap több mint kétszáz éves. Csak a parókánál fogott gyanút, arról végül lemondott. (:-D *Hermijóne leesett a lelátóról, annyira röhögött-béke poraira...:D-B)*

– Velem tart, kisasszony? Kviddics nélkül nincs Roxfort! – azzal mosolyogva elindult a stadion felé.

– Örömmel magával tartok. – bólintott a lány. – A Griffendéseket láttam bevonulni a sátorba, de kivel játszanak? – kémelet körül a lány, miközben Lockhart-tal felmászta a lelátóra.

– Hogyhogy kivel? A Hugarbug az én csapatom! És az új terelőnk valóságos csodacsatár! Igaz, a technikája meglehetősen egyedi, mondhatnám, kezdetleges, de majd meglátja, mire képes! Egy igazi őstehetség! Egy csiszolatlan gyémánt!

– Uram... – suttogta Hermione, beléfagyaszta a szót a férfibe. – Nem nagyon látom a többi tanárt. Hol vannak? Percy és Umbridge?

– Percy? A kis Percy még az ágyat nyomja a Szent Mungóban. Hah! Micsoda meggondolatlanság! Hiába! Fiatalság, bolondság! Dolores pedig a hivatásának él, mint tudja. Április végéig a miniszter meghosszabbította a megbízatását. Én mondom, valaki odafönn neheztel rá... Néhányan azt suttogják, inog a széke... Ami nem is csoda, hiszen a drága Dolores tekintélyes élsúlyt képvisel...

Közben kirajzottak a versenyzők a pályára. Hermione odakapta a pillantását a fiúkra. Harry-t azonnal meglátta. Elmosolyodott. Nem is nagyon figyelt arra, amit Gilderoy mondott, habár pár szó megütötte a fülét. Elraktározta az információkat.

– És íme, ő! – lendítette előre pálcát szorongató kezét Lockhart. Egy nagydarab, rövidre nyírt hajú, kerek arcú, szőke fiúra mutatott, akin úgy hullámozott az izomköteg, mint egy body-builderen. – Az Új Remény! A fiú „rázott egyet” a többiek legnagyobb derűtségére, majd lábai közé kapta a seprűt.

Aztán amikor egy szőke izompacsirta húzott el előttük, a lány leejtette a kezéből a *(mit ejtsen le?! :DD bákker– a fejszét, vibrátort, Bibliát, A Roxfort Történetét, Piton fényképét... a kívánt rész aláhúzendő:D)* félig megevett almát.

Lockhart tovább áradozott a fiú tehetségéről, ami főleg abban nyilvánult meg, hogy kékre-zöldre püfölte a játékosait. Többször el kellett neki magyarázni, hogy a vele azonos színű és mintázatú mezt viselőket nem kell harcképtelenné a meccs során, csak az ellenfél játékosait.

– Öh... hogy? – kérdezte szórakozottan a lány és le sem vette a szemét az ismeretlen fiúról. – Professzor úr... – fogta meg hirtelen Granger Lockhart kezét. – Ki az ott?! – mutatott állával Dudley felé.

– Hiszen egyfolytában róla beszéltek! Dudley Dursley! Micsoda őstehetség! Micsoda kiválóság!

(Átadom a szót Relének) (Hi, Relé!:-D -B)

Dudley Dursley összeszorította a fogát. Először képtelenségnek tartotta, hogy seprűnyélen repülni lehet, de végül jó mókának bizonyult. A seprűnyél kényelmetlenül törte a fenekét, ezért ráeszkábált egy bicikliülést. Így azért más volt. Hamar megtanulta uralni, igaz, sosem repült túlságosan magasra. Ám a terelő ütőkkel iszonyatos tarolásra volt képes. A husánggal levert mindent és mindenkit, aki az útjába került. Hogy az ellenfelét vagy a csapattársát, az teljesen hidegen hagyta. A taktikai megbeszélések leperogtek róla. Meglengette a feje fölött az ütőt, majd lecsapott mindenkit, aki karnyújtásnyi távolságra került tőle. A Hugarbug játékosai felüvöltöttek kínjukban, amikor egymás után lesújtott a célkarikákra, amelyek deformálódtak, így a kvaff nem juthatott át rajtuk többé. Dudley röhögve fordult a tribünön barátai felé. Crak és Monstro diadalüvöltéssel jutalmazták az akciót.

– Látja? – nézett szikrázó szemmel Grangerre Lockhart. – Megmondtam. Ez a fiú képes rá, hogy még a mardekárosok rajongását is kivívja.

Hermione rezzenéstelen arccal nézte Dudley működését. Rendkívül ellenszenves volt neki ez a kölyök. Gyanúsán figyelte minden mozdulatát.

– Az igazi kiválasztott... ez röhejes! – motyogta magának, oda sem figyelve Lockhartra.

Az edzés végén Dudley Lockhart mellett fékezett.

– Na, mit szólsz, öreg? – vigyorgott Lockhartra. – Így képzelted?

– Szó, ami szó, sokat fejlődött a technikád. Ám ajánlom figyelmedbe az unokaöcséd stílusát. Csak ülj le és figyelj! Nesze, itt egy zacskó gumicukor...

Dudley lerúgta a csizmáját, a zokniját is levette. Egyenként mozgatta a lábujjait. Mindenki félrehúzódott a közeléből. Lockhart elfintorította az orrát, majd egy pálcasuhintással eloszlatta a lábszagot. Amíg tartott a gumicukor, Dudley csöndben maradt. Csak néha nyúlt a husáng felé, és lendített nagyot a terelő ütővel, elképzelve, hogy Harry Potter agyát loccsantja szét.

– És annak az ízének... Voldemortnak is van kviddicscsapata? – nézett Lockhartra.

– Teszünk róla, hogy legyen! – csillant fel Gilderoy Lockhart szeme. – Van egy elképzelésem. De ehhez feltétlenül beszélnem kell valakivel, aki képes megszervezni... – Pillantásával Hermione Grangert kereste, aki viszont már eltűnt, amikor Dudley feléjük közelített. Valahogy gyanús volt neki ez a srác. Harry-vel akart legelőször beszélni a dologról.

A fagyos, kopár vidék, a csontig hatoló hideg alaposan próbára tette Bill Weasley szervezetét. De még nem alakulhatott át... még nem. Érzékszervei kiélesedtek, izmai megfeszültek. Már nagyon erősnek érezte magában Greybucket. Igaz, a gyűlölt denevér löttyének köszönhetően bármikor képes lett volna az átváltozásra, de most fegyelmeznie kellett magát. Nem tékozolhatja el az erejét itt, a fagyos jégsivatagban, csak azért, hogy állati ösztöneit kiélhesse.

Napok óta figyelemmel kísérte Karkarov mindennapi tevékenységét, így tudta, hogy... (mit tudhatott? :D. – Mit csinálnak a kefélesen túl?) (:DDDD jobbra semmit... kefélnek, esznek, alszanak...TG)

Karkarov Desirée-vel együtt szinte alig mozdultak ki a házból. A többemeletes fekete építmény hátsó része egy hóval és jéggel borított dombba nyúlt bele és jószerivel az egész épületet hó borította, csak az elején volt néhány lőrésszerű ablak. A ház körül rohangáló szánhúzó kutyákat időnként Karkarov saját maga etette meg. Az állatok nem voltak közönséges jószágok, ezt a természetük is bizonyította és a mód, ahogy szinte egymást tépve vetették magukat a nyers, véres hússal. Karkarov elégedetten szemlélte a szinte őrjöngő jószágokat, majd visszatért a házba, szabadon engedve a félelmetes házőröket.

Bill meghúzta magát a jégkunyhóban, aminek a tulajdonosa, egy zömök eszkimó éppen jegesmedve-vadászatra indult. Nem kegyelmezett az asszonyának és a kölykeinek. Lecsupaszított tetemükből belakmározott a holdtölte napján. Felmelegítette Piton italát, amitől megőrizte öntudatát, majd lefeküdt a hideg kőre és várta az átalakulást. Bekövetkezett. Még éjfél előtt. Éppen akkor, amikor végre egyedül volt a gyűlölt „áldozat”. Elérkezett a bosszú órája.

Karkarov kilépett a szikrázó hóba. Nem volt teljesen sötét. Hórihorgas alakját megvilágította a telehold erős fénye. Szemét megdörzsölte, hogy jobban lásson, majd a kucsmáját jól a fejébe húzta és füttyentett a kutyáknak. Néhány mozdulattal rájuk varázsolta a hámat és a szán útra készen állt.

Bill most először érezte igazán, milyen csodálatos érzés az animágia – még akkor is, ha ezt a rettenetes változatát tapasztalta meg. Érezte, hogy a csontjai hosszúra nyúlnak, izmai megacélosodnak, mellkasa kidülled, hasa behúzódik. Fekete körmei acélkemény karmokká válnak, fogai éles agyarakká... Érezte, hogy vér csordul az ínyéből, ezt lenyalta érdes nyelvével, az íz elbódította, a fájdalom tompa lüktetésé szelídült a testében. *Mégiscsak jó valamire az az ocsmány denevér* – suhant át agyán a kósza gondolat. Nem vette le a pillantását Karkarovról. Nesztelenül eredet a nyomába, amint Karkarov a ház hátsó része felé igyekezett. Ott, ahol az épület elérte a hóval és jéggel fedett dombot Karkarov pálcája nyomán egy nyílás keletkezett a jégfalon. A férfi tétovázott pár pillanatig mielőtt belépett. A jeges folyosó üveges tükröződésű

falát fénylő kristályok világítottak. Néhány kanyar után az egyik fal mögött egy nő alakja tűnt át az opálosodó jégablakon. Felemelt karja nem takarta csupasz mellét, haja, mint valami gyönyörűséges fekete virág, lebegve terült szét körülötte. Nyitott szemű elnyílt szájú, orgazmusba halt boszorkák teste rejtőztek itt a jégvilág titokzatos folyosóin. Karkarov rájuk sem pillantva haladt, míg elért a folyosó végéig, ahol egy alacsony jégfallyal elválasztott területen feküdtek a mozdulatlan lárvák. Karkarov kinyújtotta a pálcáját és az egyik közülük lebegve felemelkedett. Karkarov önkéntelenül hátralépett. Újra meglendítette a pálcáját és elindult kifelé az alagútból, míg a lárva lebegve követte őt. Kilépett a jégdombból és a lebegő halálcsomag mögött bezáródott a nyílás mely a rejtett katakombákba vezetett. Nem számított rá, hogy a kijáratnál valaki várja.

A majd három méter magas vérfarkas úgy tornyosult a jól megtermett férfi fölé, mint Góliát Dávid fölé. Kihasználva pillanatnyi meglepetését, előre lendítette pengeéles karomban végződő mancsát és végigszántotta vele Igor képét. A kicsorduló vér szagától megremegett az orrcimpája. Hatalmas lendülettel vetette magát a férfira. Áldozata azonnal a földre zuhant, a vérfarkas pedig egy ugrással rajta termett.

Karkarov hörögve (vagy röhögve?:D) próbálta letaszítani magáról a hatalmas emberállatot. Két kezével a szörnyűséges pofát igyekezett eltolni magától de a iszonyatos súly alatt, szinte mozdulni sem bírt. Egyik kezével elengedte a vérfarkas nyakát és a pálcája után kapott, ami a váratlan támadásnál kirepült a kezéből de még mielőtt elérhette volna a vérfarkas felé kapott.

A mozdulatok ősiek voltak, ösztönösek és nagyon gyorsak. Sokkal gyorsabbak, mint egy vámpír reflexei, aki valaha ember volt. A zsákmányra támadó fenevad állkapcsa bilincsként csattant a férfi bal csuklójára, agyara a csontjáig hatolt.

Karkarov felüvöltött kínjában. Dühtől és fájdalomtól megsokszorozódott erővel vágott a másik öklével az állat pofájába, aki a hirtelen támadástól lecsúszott Karkarovról. (máskülönben nem tud újra ráugrani. Mert már egyszer megtette :D) De a varázslónak nem volt ideje rá, hogy felálljon, mert Greyback újra ráugrott az áldozata hasára, felsebezve hátsó lába karmaival a férfi combjának belső oldalát. Szakadt a nadrág és a hús. A kicsorduló meleg vér vörös foltokat hagyott a havon. Bill fogaival Karkarov nyakához kapott,

(pl. kiszúrhatja az egyik szemét... :D)

ám ekkor Igor hóban kaparászó jobb keze elérte a pálcát és az acsargó vérfarkas szemébe dőfte. (jól megforgatta benne és közben sátáni kacajt hallatott :D TG)

Bill-Greyback fájdalmasan felüvöltött. Nem számított a támadásra. Védekezésre sem nagyon. Eddig egyetlen áldozata részéről sem tapasztalt ilyen erős ellenállást. Igaz, eddigi áldozatai többnyire puha húsú gyerekek, zsenge gyereklányok voltak, akik közül többen szörnyethaltak, mielőtt felfogták volna, hogy testüket egy vadállat marcangolja szét. Egyikük sem ilyen bűzös... *élőhalott*. De a vérfarkast nem riasztotta vissza Igor rágós húsa. Amit egyszer az állkapcsa közé kapott, azt nem engedte. Úgy fejtette le éles metszőfogaival a bőrt és a húst Igor kezéről és alkarjáról, hogy kivillantak a csontjai. A bénult kar elernyed, és a vérfarkas hatalmasat harapott a mócsingos húsból.

Karkarov üvöltése pontosan annyira nem volt emberi, mint amennyire a vérfarkas sem volt állat, hanem egy vérre áhító szörnyeteg. Igor fájdalmát csak a szakadó inak és a roncsolódó idegek adták. Nem volt benne félelem a haláltól. Abban a pillanatban már ugyanaz a gyilkos szándék vezette, mint az ellenfelét. Pusztítani, ölni...

A következő mozdulattal a varázspálcát a vérfarkas orrlyukába dőfte egészen a koponyacsontig. Sugárban dőlt a vér Greyback felsebzett pofájából és csatakosra áztatta a szőrét és Igor haját. Karkarov szinte nem is látott az arcára spriccelő vértől, csak vaktában újra és újra

dőfött. (ezt valahogy megszokta szex közben:DD TG)

A vérfarkas mit sem törődött a saját fájdalmával. Más talán már régen feladata volna, de nem Bill-Greyback.

Amikor Karkarov ellihegte az első varázsigt és szörnyeteg nyekkenve terült el a földön. Mintha nem is érezte volna, mert a fájdalomcsillapító főzet hatása nagyon erős volt... Elbódult, elkábult tőle, ám ereje megsokszorozódott. Karmait mélyen a férfi ágyékába mélyesztette, nem mozdította, így amikor Karkarov megpróbált felállni a hatalmas mancsok szörnyűséges roncsolást végeztek. Karkarov iszonyatos üvöltéssel roskadt vissza a gőzölgő vértől izmos óra.

Szakadt a hús, ömlött a vér, vörösre színezve a havat a férfi ágyéka alatt. Karkarov bal heréje, mint valami megzúpult tojás, örökre elvált a testétől. (Ha ez túl durva, akkor nem ragaszkodom hozzá, de jólesett leírni. :-D) (Egészségedre! Karkarov egy herével is király! Impotensek között ugyebár...:DD TG)

Karkarov szinte esztét veszítve vonaglott a fájdalomtól. Összegörnyedve, a borzalmas sebre tapasztott tenyérrel üvöltött miközben a vérszagtól és gazdájuk hangjától megzavart kuttyák acsarogva ugattak, és a szíjait harapdálták őri jöngésükben. Karkarov kinyitotta a szemét és rettegve tekintett a tőle nem messze levő dementor-bábra ami most a friss vér kigőzölgésétől láthatóan maga is felengedett és gyűrűző fodrozódások futottak végig a 30 centis szörnyivadékon. Karkarov üvöltésre nyílt szájából nem jött ki hang.

Elérkezett a várva várt pillanat. Ahogy a vérfarkas a mély hóba passzírozta áldozatát, és kivillant a férfi nyaka, átsuhant az agyán egy vörös hajú kislány képe: *Ginnyért teszem... és minden gyerekért, akivel ez a szörnyeteg végzett...* Mancsát ösztönösen előre csúsztatta, a másikkal szinte teljesen befedte az alatta rángatózó férfi arcát. A bosszú betöltötte egész lényét. Érezte magában Karkarov valamennyi áldozatának halálsikolyát vagy néma rettenetét. Megfeszítette a testét, a holdra emelte vérben forgó szemét és diadalittasan felüvöltött. Egész teste remegni kezdett, ahogy felkészült a végzetes harapásra. Ám ekkor...

Ocsmány pukkanással, mintha egy hatalmas méretű pókot taposott volna el valaki, a báb hirtelen felrepedt és förtelmes bűz kíséretében előmászott belőle a legocsmányább valami, amit emberi szem látott. A sötétben alig kivehető csontkezek és szottyogós húscsapatokkal borított nyálkás, formátlan test semmi sem volt ahhoz képest, amit az életre kelt borzalom hirtelen öntudatra ébredése okozott. (Nem hiszem, hogy Karkarov itt bármit tehet – de lehet, hogy szerencséje volt...) (írjak kicsit az antianyag keletkezéséről? Most olvastam. Halál izgalmas és pont illene ide...:DDD TG) A csontig hatoló hideg semmi nem volt ahhoz képest amilyen feneketlen úr és fagyos kétségbeesés járta át a két harcolót, ahogy az undorító valami kezdte szívni a körülötte levők energiáját, és lett egyre nagyobb és egyúttal egyre áttetszőbb is. Karkarov vergődött és már úgy érezte belseje kettészakad, amikor a szipoly váratlanul... eltűnt.

Bill-Greybacknek fogalma sem volt, mi történhetett. A durranás szétszakította a dobhártyáját. A mellkasán tátongó sebből saját barnászvörös vére csorgott végig szőrös mellkasán. Felüvöltött a rátörő fájdalomtól. Panaszos vonítása halk nyöszörgéssé vált, ahogy a prémkabátos, kucsmás alak közeledett. Már betöltötte a látómezejét. Meglapult és remegett. A jéghideg puskacső a homlokához koccant. Bill-Greyback végtelenül lassan oldalra fordította a fejét. Ősi reflex volt, ahogy a megadás jeleként feltárta ellenségének a torkát. Ám ekkor ép szemével meglátta, hogy néhány méterre tőle Karkarov a szán felé kúszott, ahol a szipolytól megrémült hatalmas kuttyák most egymás hegyén-hátán lapultak a jármű alatt miközben halkan nyüszítettek.

Bill-Greyback visszarántotta a fejét. A második dörrenést már nem is érezte, hallószervei maradandóan károsodtak. Csak a lőpor szagát érezte a levegőben, és ebből következtetett arra,

hogy még mindig él. Utolsó erejével az eszkimó felé kapott, mielőtt a férfi újratölthette volna a puskáját. Belemélyesztette az agyaráit a lábszárába, letépte róla a vastag szőrmenadrágot. Hallotta a csont reccsenését, és nagy falatokban nyelni kezdte a húst. Pillantásával követte Karkarov útját, aki éppen a szánra igyekezett felhúzni szétmarcangolt testét. Véres ujjai lecsúsztak a szán oldaláról. Az ágyékában lüktető csillapíthatatlan fájdalom képtelenné tette rá, hogy felálljon. Végül Karkarov egy bűbáj segítségével feljutott a szánra és meglendítette az ostort. A kutyák nyüszítve hátráltak ki a szán alól és farkukat maguk alá csapva, szinte a hóban csúszva álltak a vezérkutya mögé. Karkarov ostora lecsapott és a szán meglódult, majd egyre gyorsabb iramban távolodott, nyomában egy ködszerű alakkal.

Piton küldött egy denevért Hermione-nak és Harrynak, hogy este tízre jöjjenek a roxmortsi házba. Hermione érkezett előbb.

Hermione délután kapta meg a denevérral az üzenetet, és próbálta megkeresni Harry-t, hogy menjenek együtt, de barátját nem találta sehol, ezért lesétált Hagridhoz és megkérte, kísérje el őt Roxmortsba egy darabon legalább...

A lányban még élénken élt, amikor Karkarov elkapta... kétszer is. Nem mert kockáztatni. Egyébként is régen beszélt Hagriddal. Vidáman csevegve sétáltak le a faluba, a félóriás nem kérdezősködött túlzottan, Hermione hová tart ilyen későn.

Piton házának közelében a lány megköszönte Hagridnak a kíséretet és elbúcsúzott tőle, majd sietve bekopogott és belépett Pitonhoz.

– Hogy érzed magad? – kérdezte a varázsló, miközben lesegítette Hermione kabátját. Egy hosszú percig ölelték egymást szólanul.

A lány mélyen beszívta Piton illatát.

– Most már tökéletesen... látom, megint elbújtattad a nődet... – vigyorgott Hermione. – A Roxfortban egyelőre minden csendes... de amíg Umbridge ott tehenkedik, nem lesz nyugtom. – Granger szeme elsötétült. Amikor különösen dühös volt, a szemének melegbarna színe félelmetesen megváltozott. – Beszéltem Lockhart-tal is. Valósággal isteníti a kis kiválasztottat! – húzta el a száját Hermione és undorodva kinyújtotta a nyelvét.

Piton figyelmesen hallgatta a lányt, majd a nappaliba vezette.

Hermione folytatta.

– Harry-vel és Alineával addig fogjuk szivatni ezt a hülye bagázst, amíg bele nem gebednek!! – nézett elszántan Pitonra a boszorkány, majd megcsókolta az arcát. – Miért hívtál ide minket? Egyébként Harry-vel akartam jönni, de sehol nem találtam. Hagrid kísért le. De nem egészen idáig. Szóval, kedvesem? Haladsz a korrall és hármásban akarod csinálni? – vigyorgott kajánul Granger.

– Mindent el fogok mondani, amint Potter ideér. Addig is... – Piton közelebb húzódott a lányhoz, megmutatta a tenyerében az alig pislákoló fényamulettet. – Ennek vajon mi az oka?

Hermione elvette a kis amulettet Pitontól és a tenyerébe temette. Hosszasan tartotta így.

Miközben a lány az amulettel foglalkozott, a varázsló észrevétlenül letapogatta az elméjét. Lilith iszonyatos erejű rombolása nem múlt el nyomtalanul. Piton legszívesebben azonnal elutazott volna a lánnyal valahová, ahol a démonok nem találhatják meg őket.

– Sajnos megsínylette a Fényem is ezt az egészséget. De már minden rendben... – nyújtotta át mosolyogva a most már valóban fénylően ragyogó kis ékszert Pitonnak. – Feltöltöttem. Viseld tovább. *(a kiscsaj telefonok töltését is vállalja... :-D-B)*

– Köszönöm – vette vissza az amulettet a férfi, kigombolta az ingét és eltüntette alatta. Ahogy Hermione szemébe nézett, érezte, hogy most nem állna ellen... Akarják egymást, újra. Keze a lány felsője alá tévedt, ajkaik egymásét keresték.

Hermione megborzongott a vágtyól, ami váratlanul tört elő belőle... oly régóta... oly hosszú ideje

már... iszonyatos erővel csapott le rá a felismerés, mennyire kívánja az előtte álló (öhm.. ehh... :D-B) férfit...

A csók már nem óvatos volt, hanem szenvedélyes, amiben összeforrtak. Hermione akarta, hogy Piton rángassa már le róla a zavaró ruhákat... az ő ujjai is felfedezőútra indultak a varázsló testén...

Ekkor azonban befutott Harry Potter. Piton kényszeredetten elengedte a lányt, begombolta az ingét és ajtót nyitott.

Harry figyelmét nem kerülte el a professzor összegyűrdött ingje és halkán röhögött maga elé, amit igyekezett valami üdvözlésnek is tekinthető morgással leplezni. Tulajdonképpen sajnálta, hogy Piton már nem tanít a Roxfortban, néha napján még az is felmerült benne, hogy kedveli a mogorva professzort. De ezt a gondolatot igyekezett elhessegetni magától. Elég, ha Hermione kedveli. Ő már annak is örül, ha Piton gorombáskodás nélkül eltűri a jelenlétét, és ő közben elleshet ezt-azt a varázslótól. Besurrant a professzor mellett és rávigyorgott a lányra és suttogóra fogta a hangját.

– Te teljesen felpiszkálod az öreget – intett Piton felé – még a végén teljesen elveszíti a józan ítélőképességét. Már amennyiben volt ilyesmije korábban.

Hermione mondj valami vicceset. Valamit biztos tudsz. ☺ Rendes vagyok, nem? TG

– Helló, Harry! – intett Hermione és leült a kanapéra, miközben gyorsan megigazította félrecsúszott felsőjét. – Öh... szereted a melegszendvicset? – vigyorgott hülyén a lány. Szemébe parázna fény gyúlt. (hát, ez k.ra vicces vót:DD-B)

Harry lehajtotta a fejét és a válla rázkódott a nevetéstől. Néhány pillanatig nem mert, a professzorra nézni. Sóhajtva rendezte az arcvonásait és leült a Piton által felkínált helyre és igyekezett a feladatra koncentrálni.

Egészen valószínűtlen látványt nyújtottak így együtt a kanapén, a holografikus adást nézve. McGalagony professzor alakja betöltötte a szobát. A vén főmágus elégedetten nyugtázta, hogy Piton és Potter láthatóan nem arra készülnek, hogy egymás torkának essenek. Miután tájékoztatta a fiatalokat az ügynök jelentéséről, a professzor szemébe nézett.

– ...Karkarov felől tehát egyelőre biztonságban lesznek. Eltart egy ideig, amíg magához tér a támadás után. A másik teremtményt egészen biztos, hogy Tom Denem indította útnak, valószínűleg azért, hogy ellenőrizze Greybucket. Vagy hogy végezzen vele. Vele lehetőleg kerüljék a közvetlen találkozást

– Nem áll szándékomban belebotlani – morogta Piton.

– Ám ha úgy véli, Bill Weasley érdekében tehet valamit...

– Nyilván nem fogom a sorsára hagyni. – Piton szeme felcsillant. – Eddig jó munkát végezett.

Harry lejjebb csúszott a kanapén és ez idáig érdeklődve hallgatta McGalagonyt, de most meglepetten nézett Pitonra. Az, hogy Bill vérfarkas, nem lepte meg. Az, hogy Pitonnak dolgozik... már-már természetesnek tűnt, hogy így vagy úgy mindenki a professzornak dolgozik. De a tragédia, ami a Weasley családot sújtotta Bill tettével... Harry értetlenül meredt Pitonra majd újra a főmágusra.

Hermione figyelmesen nézte McGalagonyt, majd mocrogni kezdett a kanapén.

– Nekem mi lesz a dolgom, tanárnő?

McGalagony egymás után pillanatott egykori növendékei szemébe.

– Granger kisasszony, ezúttal maradjon a házban. Potter, a maga feladata az lesz, hogy segítse Piton professzort az Azkabanban. Ha ügyesek lesznek, legfeljebb egy hét alatt teljesítik a küldetést. A dementorokat már várják az átjáró túloldalán. Miután átjutottak, maguknak már nem lesz dolguk velük. A célállomásra már a gróf úr viszi őket. Világos a feladat?

Harry köhögő rohamot kapott és könnybe lábadt a szeme. Pitonnal az Azkabanba? És ő segítse a professzort. Harry alig láthatóan kihúzta magát és halkán morogva válaszolt.

– Persze, hogyne – és titokban meglökte Hermione-t a könyökével, majd odasúgta neki – szerinted nem inkább a foglyokat akarják megvédeni Pitontól? Esetleg a dementorokat...

De a következő pillanatban Piton szeme rávillant és Harry zavartan motyogta – elnézést professzor úr, nem gondoltam komolyan.

Hermione elhúzta a száját és visszabökölte Harry-t.

– Szóval nem megyek velük a küldetésre? – el sem tudta rejteni csalódottságát. Mindennél jobban

vágyott egy újabb kalandra, akármire, csak elvonja a figyelmét a támadásról, ami a Roxfortban nem sikerült senkinek és semminek.

– A másik megbízatásuk során feltétlenül számítunk Granger kisasszonyra is – közölte higgadtan McGalagony professzor. Meg kell találniuk Bellatrix Lestrange-t, s ha kell, erőszakkal visszahozni a mi időnkbe. A beavatkozása súlyos következményekkel járt eddig is: az ő rontása nélkül kizárt, hogy Tom Denem megfogant volna. Egyéb kérdés?

Harry összeszedte a bátorságát és a főmágus asszony szemébe nézett.

– Időközben kiderült a számunkra, hogy miért a mi időnkben szaporodnak a dementorok. Karkarov és Desirée egyesülésének az eredménye lehet a szaporulat. Mivel a hírek szerint ennél jóval többször „egyesültek” – vigyorodott el zavartan Harry – ezért feltehető, hogy valami még közrejátszik, hogy mikor jönnek létre. De nagyon úgy tűnik, hogy két energiavámpír kell hozzá. Gondolom, hogy ön is megkapta ezeket a jelentéseket. Talán meg kéne valahogy akadályozni, hogy további dementorok szülessenek. Ők mindig is hajlottak rá, hogy Voldemortot szolgálják.

Hermione megköszörülte a torkát.

– És mi lesz a dementorok szaporodásával kapcsolatos információkkal?

– Természetesen, a dementorok szaporodásáról szóló jegyzeteket is el kell juttatni Albus Dumbledore-hoz. Ez lesz a küldetésük legveszélyesebb szakasza, hiszen még egy ugrást végre kell hajtani: abba a kaszinóba kell megérkezni, ahonnan a múltkor visszajöttek. Azért veszélyes, mert egy múltbeli kaput kell használni, ami *bárho* lehet. Nem lesz könnyű felderíteni.

Mivel újabb kérdés nem volt, McGalagony elkészönt. Piton felpattant, fel-alá kezdett járkalni.

– Harry, hány dementor támadását tudtad háritani harmadikos korodban, ott a tóparton?

(kb. 100-at :D) (Csaaaak? De béna! :D Legyen 150! :DDD TG)

A fiú felkapta a fejét és alig láthatóan megborzongott. Ott a tóparton? Amikor látta Sirius lelkét távozni a testéből? Amikor őt magát is csak egy hajszál választotta el a haláltól?

– Voltak vagy 150-en. – válaszolt rekedten – Jó, 100-an biztosan! – nézett kihívóan Pitonra.

– Attól tartok, az *Expecto Patronum* most nem sokra megyünk. – Piton hangjából érződött egy árnyalatnyi gúny. Bár sikeresen megtanította bárkinek ezt a háritást, ő maga egyetlen boldog emléket sem tudott volna felidézni, amivel akár egy satnya kígyó-patrónust megidézhetett volna. – Nem küzdeni kell velük, hanem beterelni mind a kétszázat az Azkaban pincéjébe. Persze, anélkül, hogy nekik eszükbe jutna támadni.

Hermione kissé ingerülten lóbálta a lábát.

– John ebben kiváló segítség lenne! – nézett Harry-re, majd Pitonra. – Miért kell ittmaradnom?! Hiszen... a démonvadásznak ez ujjgyakorlat lenne, Perselus!

Harry mosolyogva nézett a kipirult lányra. Hermione-nak határozottan jól állt, amikor dühös volt és Harry eldöntötte, hogy alkalom adtán még ugratja kicsit Hermione-t azzal, hogy nem meri elengedni Pitont még melózni sem egyedül, pedig a professzor már teljesen nagyfiúnak látszik. Már biztos a cipőfűzőjét is maga köti... de hangosan csak annyit mondott: – szerintem McGali nem véletlenül tanácsolta ezt. Talán nem kéne még a főmágusnak is ellentmondani. Maradsz és kész. Ez most férfimunka! – fújta fel magát tréfásan Harry majd sípólva leeresztett.

– Jobb, ha ebből most valóban kimaradsz – nézett a lányra Piton. – John bizonyára élvezné, de nem kockáztathatunk. Majd... utána.

Hermione felhúzta a szemöldökét.

– Én is hasznossá tudnám tenni magam. Titeket óvna a Fényem. Téged is, Perselus. Hisz tudod. És igenis vannak kellemes emlékeid. – nézett egyenesen Piton szemébe a lány. – Vannak. – nyomatékosította. – Nem is kevés. – villant meg a szeme.

Piton szája széle megrándult.

– *Nekem* nem kell védekezni. Eszükbe sem jut, hogy rám támadjanak, hiszen nincs miért. Csak fel kell erősítenem a nyomasztó emlékeimet, és... – kezdte magabiztosan, ám eszébe jutott mindaz, amit az elmúlt hónapokban megtapasztalt Hermione mellett. Hirtelen rájött, hogy sebezhetőbb, mint valaha. Összepréselte az ajkait. – Nos, azt hiszem, mégiscsak használnom kell a Merengőt. – A kótál, ami egykor

Dumbledore-é volt, és Piton már használta, amikor Harrynek próbálta a fejébe verni az okklumencia alapjait, most ott állt egy három lábú állványon, a kandalló előtt. – Jobb lesz, ha ezeket az érzéseket valóban hátrahagyom. Emlékeket nem... csak az érzéseket... – morogta. Azzal a pálcáját a halántékához illesztette és kihúzott egy hosszú, ezüstös fényfolyamot. Közben Hermione-ra szegezte a tekintetét. Egy másodperc alatt felidézte mindazt, ami köztük történt azóta, hogy Hermione kiszabadította a horcruxát, és Piton – a Félvér Herceg alakjában – újra testet öltött. Ahogy a vibráló érzelm-mintázatot a kőtábla ejtette, szemében fokozatosan halványodott a fény. Szinte azonnal kihunytt. Vonásai megkeményedtek, mozdulatai észrevehetően lelassultak, és a következő pillanatban éppen olyan rideg közönnyel emelte a pillantását Potterre és Grangerre, ahogyan hosszú éveken át megszokták tőle.

Hermione teljesen meglepődött a varázsló ezen lépésén, de belátta, hogy valahol logikus...

Ahogy Piton ránézett, megborzongott. De nem úgy, mint nemrég, amikor megcsókolta.

Tekintete rideg volt és ismeretlenül idegen.

– A konfluencia megmarad? – kérdezte Hermione.

– Ezúttal nem leszünk mentális összeköttetésben. – Piton hangja színtelen volt, érzelemmentes. Amikor odalépett a lányhoz, olyan hidegség sugárzott belőle, hogy Hermione...

Ez nem a Herceg volt.

Ez a régi Piton. Aki szinte képtelen volt bármiféle érzelmre a közönyön kívül.

– Hiszen az emlékek megmaradtak... – szólalt meg a lány fásultan.

– Emlékszem mindenre – bólintott a varázsló és kissé megemelte a lány állát, hogy a szemébe nézhessen – Furcsa érzés volt felidézni az utóbbi hónapok eseményeit, mint pusztán tényeket: egy ágyban fekszenek, olykor szeretkeznek a tanítványával, vele *nevet* és gyakran megérintik egymást. Ahogy Hermione szemébe pillantott, szinte azonnal fellángolt benne valami kínzó, mardosó hiányérzet: érteni akarta, miért történt köztük, velük, ami történt, és fájdalmasan hasított belé a vágy, hogy újra megtegyék. – Vigyázz rá – mutatott e helyett a kőtábla. – Minden, amit valaha éreztem irántad, ebben van.

Hermione ismét a férfire nézett, majd bólintott, de nem szólt semmit.

Piton felidézte azt a pillanatot is, amikor egyszer Narcissát kérte meg egy hasonló műveletre. Akkor minden érzést kitöröltetett agyának nem túl vastag limbikus rétegéből, ami valaha a nővel kapcsolatban keletkezett benne. Azóta se érezte a hiányukat. Nem voltak fontosak. Hirtelen Harryhoz fordult:

– Potter, ha van valami, bármilyen érzelmcsíra, amit a dementorok felhasználhatnak ellened, azt hagyd itt! – intett pálcájával a kőedény felé.

Harry idegenkedve nézte a kőtálat és zavartan hebegett.

– *Őőő... szóval én nem szeretném, ha Hermione meg én... szóval fura lenne utána, ha mondjuk egymás érzéseit töltenék vissza a magunké helyett – és utálnom kéne magamat, tette hozzá gondolatban.*

– Nem keverednek össze! – csattant fel láthatóan ingerülten Piton. – A gondolatfoszlányok olyanok, mint egy zenemű: mindegyik hangszer jól megkülönböztethető, egyéni szólópartot játszik. Vagy a gének: azok sem rekombinálódnak. Semmi okod attól tartani, hogy a primitív érzéseid összekeverednek az enyémmel.

Harryn egy pillanatra átfutott a régi érzés, amikor Piton szándékosan megalázta mások előtt. „primitív érzések?” Ugyan mitől? Mert nem tölti ki egy lány iránt érzett szerelem? Harry arca megkeményedett. Kicsit pökhendien szólt vissza a professzornak miközben keze a kanapé karfáján dobolt.

– Valóban nem összekeverhetőek a maga rémtetteinek emlékei az én dolgaimmal. Csak jó lenne elválasztani a magától, nehogy elpiszkolódjanak. Meditálhatnék utána naphosszat, hogy megtisztítsam őket.

Piton a plafonra emelte a tekintetét ekkora értetlenség láttán.

– Az emlékeidre senki sem kíváncsi. Csak az érzelmi motívumot kell belőle számítani. *Varázslástan alapfokon*, hetedik rész. Ki tanítja most a Roxfortban a sötét varázslatok kivédését, hogy még ezt sem tudod? – Hangjából az annyira jellemző, szinte sértő gúnyos fölényesség érződött.

Harryben kezdett felmenni a pumpa. Villogó szemmel állt fel és szembefordult a professzorral.

– Elsőben, ha jól emlékszem az a Mogus (így hívják?) professzor tanította, akit saját kezűleg kellett elpusztítanom. Lehet, hogy e miatt nem értünk el a hetedik fejezetig. De ellentétben magával nekem vannak jó emlékeim, és szükségem van rájuk, a patrónus bűbájhoz. Vagy maga tud valami jobbat?

– Vitának helye nincs! Majd az úton szerzünk álcázó érzelmeket, csaléteknek. Ha netán szükség lesz rá...

Hermione odakapta a pillantását.

– Hát már mentek?! Rögtön? Mire fel ez a kapkodás?

– Most, azonnal indulunk. Mire váránk? – nézett a lányra közönyösen a varázsló. – Nos, Potter? Remélem, útra készen állsz.

Harry a fortyogó dühtől elszántan meredt Pitonra és ha belehal akkor se árulta el, hogy egyáltalán nem gondolta, hogy azonnal indulni kell. Valójában egy jó dumapartira számított Hermione-val a kötelező megbeszélés után, és valami vacsorára, mert az kihagyta a Roxfortban, Piton meghívása miatt. Igaz, a professzor nem vacsorára hívta.

– Egy pillanat és mehetünk! – nézett a varázslóra Harry és Piton közönyös tekintetétől gyorsan kiügetett a konyhába és kérdés nélkül a zsebébe gyűrt néhány csokis kekszet miközben magába döntött egy pohár hideg bodzaszörpöt.

Hermione felkelt a kanapéről és egy tétova mozdulatot tett Piton felé, de szinte át sem gondolta... meg akarta csókolni, hiszen ehhez szokott hozzá... ám ahogy melléért, megtorpant.

Piton úgy nézett a tanítványára, mintha meglepné a közeledése. Pedig emlékezett rá, hogy az utóbbi hónapokban milyen gyakran érintette ajkaival a lány az övét. Piton pillantása talán még sohasem volt ennyire hűvös, kézszorítása fegyelmezettebb.

– Vigyázz magadra – biccentett oda a lánynak, miközben magára öltötte a talárt. – Potter, kímélj meg a könnyes búcsú részleteitől! – förmedt a fiúra, amikor Harry Hermione-t átölelve búcsú puszit nyomott a lány arcára. Barátságosan rámosolygott, és a fülébe súgta: – vigyázok neked a vén denevérrre. Akkora darab... szerintem, ha akarnám se tudnám elveszíteni!

Még egyszer kedvesen hátba veregette Hermione-t és Piton mellé állt.

Hermione épp csak arcon csókolta futólag barátját, de többre nem futotta.

Piton úgy lépett ki a ház ajtaján, hogy vissza sem nézett.

Hermione fázósan dörzsölte a karjait, ahogy nézte őket. Egyre távolodtak. Féltette Harry-t. És pocsékul volt Piton miatt.

Így lenne hát vége? Ennyi?

Hermione rezzenéstelen arccal vágta be az ajtót Piton és Harry után. Valami nagyon megváltozott... érezte.

A támadás óta... máshogy viszonyult Pitonhoz. Ahogy a férfi is hozzá. És most, ahogy kivetette magából az érzéseit...

Hermione hamuszürke arccal ült le a kanapéra és a könyvekre függesztette a tekintetét.

Minek van már itt értelme? Csak a Tudásnak.

Semmi másnak.

Minden megfakul... elmúlik. Hátradőlt a lány. Lehunyta a szemét. Szürke lett ez a szerelem is... Narcissa elérte a célját...

– Talán nekem is azt kellene tennem... amit neki... hogy ne fájjon... – fordult Hermione a Merengő felé. Keze kicsit megremegett, ahogy határozottan odalépett és megfogta a szélét.

Piton érzései... amit iránta érez...

– Nem nézhetek bele... – szorította a kőtál szélét a lány erősen. Elfehéredtek az ujjai. Ahogy előrehajolt, haja meglebbent. De nem hullott előre, dacolva a gravitációval.

Tiszta kép tárult Hermione elé, észre sem vette, hol volt az átmenet... hirtelen történt.

Piton érzései... vibrálás és hullámlás... amiben mindig volt egy kis *fekete is*... de egyre fényesebb lett minden. A lány látta önmagukat, ahogy szeretik egymást... s olyan pillanatok is felfedezték, amikor Piton egyedül volt, s rá gondolt.

Ilyenkor a férfi mindig komor arcot vágott. Hermione gyomra beleremegett.

A sötét varázslónak voltak olyan sötét érzései, amelyeket mélyen elfojtott. Sohasem engedte, hogy a felszínre törjenek, ha együtt volt a fiatal lánnyal. Ám néha mégis rátörtek ezek a torz vágyak, közvetlenül azután, hogy testük jólesően ernyedett el egymás mellett.

A Nagyúr átka megfertőzte Piton legbensőbb lényét. Valamikor, nagyon régen, szinte észrevétlenül... Amikor a fiatal halálfaló felfedezte, hogy a legszentebb érzést, a szeretetet is fegyverként használhatja. Érzéseket csikarhat ki, erősíthet fel és fojthat el. Gonosz, sötét, torz démoni erővé változtathatja bárki vonzalmát és vágyát, játszodozhat velük gátlástalanul, visszaélhet velük büntetlenül...

Bár kivetette magából még a szándékot is, hogy ezt valaha megtegye, semmi sem mentette meg attól, hogy az ő érzéseivel is éppúgy eljátszadozzon egy gonosz démon, ha megsejti, hogy Hermione iránt mit érez valójában. Mélyen elrejtette hát a valódi érzéseit. A viszonzást nem váró szeretetet, a vágyat, hogy megadjon mindent, akkor és ott, amikor Hermione-nak valóban szüksége van rá. Egyszerű, erős, tiszta és őszinte érzelem volt. Ám hozzáférhetetlenné vált Hermione számára. Ráakódott a büntudat és a szégyen. Piton legbensőbb félelme, hogy képtelen boldoggá tenni, akit szeret, képtelen megvédeni, nem tudja megóvni a lányt a saját démonaitól. Hogyan tehetné? A varázsló lényébe beleégett a kétség. Saját létezésének céltalansága, minden tudásának hiábavalósága. Az önvád, ami olyan erős, hogy visszautasítja a megbocsátást. Piton a lelke legmélyén tudta, hogy örök kárhozatra és boldogtalanságra ítéltetett. Nincs joga hozzá, hogy szeressen és hogy őt szeressék, hiszen gyilkolt... Megölte Dumbledore-t és megölte az anyját. Erre nincs bocsánat és nincs feloldozás. Vagy ha mégis, neki ebben sohasem lehet része...

Piton tisztában volt vele, hogy csak akkor óvhatja meg ezektől a baljós érzelmektől a lányt, akit szeret, ha elengedi... Titkon vágyott rá, hogy jöjjön el Hermione-ért a Herceg, egy igazi herceg, egy büntetlen, fiatal férfi, aki boldoggá tudja tenni és megadja azt, amit ő nem adhat meg neki: a gondtalan, tiszta, lágy és érzéki, sötét gondolatoktól mentes szerelmet... Mert Hermione többet és jobbat érdemel nála. Nem az a dolga, hogy egy számkivetettre pazarolja a fiatalságát...

– Nem is volt boldog?! – hasított bele a felismerés. Hermione elkeseredett, de azért tovább nézte a képeket.

Megannyi éjszaka, amikor ő itt aludt... s Piton csak nézte... eltúrta kósza tincseit, de arcán ugyanaz a komorság...

– Nem akart szeretni?!

A lány olyan hirtelen szakította ki magát a Merengőből, ahogy csak tudta. Nem akart többet látni...

Minden szürke lett...

Talán Piton így akarta. Fájdalmas és nemkívánatos ez a szerelem neki... A boszorkány sápadtan téblábolt a házban, majd amikor már nem bírta tovább, előhúzta a pálcáját s a saját halántékához tartotta.

Csukott szemhéja megremegett, ahogy megkereste az érzéseit és kihúzta őket...

Ahogy Piton.

Egyedül nem akar szeretni.

– Legyen így... Perselus... a Fényem mindentől függetlenül óvni fog Téged... talán egyszer... újra... mi ketten... – suttogta Hermione és belemerítette az ezüst fonalakat a kőtálba. – Szürke minden... – feküdt el a lány a kanapén és álomtalan álomba zuhant.

Az Azkaban messze volt, majdnem öt órán át keresztül pörögtek az örvénylő fénykarikák között, közben a zsupszkulcsot szorították, ami ezúttal egy lyukas fenekű üst volt. Piton kinyújtotta hosszú

lábait, egyik kezét a feje alá tette, a másikkal szorította az üst peremét. Mintha a víz felszínén lebegett volna. Láthatóan szunyókált. Legalábbis, semmiféle látható vagy hallható életjelet nem adott. Harry egyáltalán nem érezte magát lyen kellemesen. Őrült módra pörgött és bukdácsolt maga körül és hiába próbálta fegyelmelni magát csak az üst szélét szorongató keze akadályozta meg, hogy elröppenjen a semmibe. magában nagyon mélyen remélte, hogy Piton valóban szundikál, és nem látja ahogy ő ide-oda rángatózik.

– Tuti lehányom a végén. Tuti! – morfondírozott magában dühösen – miért nem lehetett hoppanálni? Azt olyan elegánsan tudom. De ha lehányom, egy szava se lehet. Hermione allergiás az időutazásra, én meg hányok a zsupszolástól – Harry arca kezdett lilába váltani és minden erejét összeszedte, hogy ha elhányja magát, lehetőleg ne Pitont találja el.

A Főnix Rendjének szakembere ezúttal pontos munkát végzett. Az üst akkor omlott porrá, amikor a mágikus erődhöz érkeztek. Piton azonnal kinyitotta a szemét.

– Engedd el, és kezdj el sétálni – szólalt meg a varázsló, majd lépdelni kezdett a levegőben, mielőtt elegánsan talajt fogott. Anélkül, hogy a lépései ritmusán változtatott volna, a jeges, csúszós talajon foytatta az útját.

Harry hatalmas puffanással elterült a jégen és csúszott pár métert. A szemüvegét azonnal belepte a dér, így szerencsére nem láthatta Piton pillantását.

Piton egy biccentéssel vette tudomásul Harry nem éppen szabványos érkezését. Fagyos szél fújt, jeges szikrák csapódtak az arcukba. Ezen a szélességi körön jóval hidegebb volt, mint Roxmortsban.

A fiú tulajdonképpen örült, mert a fagyos hidegtől egy pillanat alatt elmúlt a hányingere. Viszont a szája széle remegni kezdett és a keze azonnal kivörösödött, miközben igyekezett feltápáskodni a fagyos földről. – Gyűlölöm a hideget – morogta maga elé Harry és igyekezett a lehető legkissebbre összehúzni magát, hátha úgy kevésbé érzi mettszőnek a szelet és hidegnek az arcára fagyó havat.

– Erre! – indult el határozottan Piton balra, majd hirtelen észrevette, hogy a jelek egyre gyengülnek. Megfordította a műszert, amin keresztül az életjeleket fogta. Megtorpant és visszafordult: – Arra! – És zavartalanul elindult az ellenkező irányba. (*Galaxy Quest – Dr. Lazarus :D*)(*ílllyen hülyeségekkel tölteni az időt!!! Beszállok! :DDDTG*)

Harrytopogva indult Piton után és egyfolytában félhangosan füstölgött.

– Pontosan ezért nem síelek. Hideg, csúszós, kibírhatatlan. És mászkálhatok valami megszállott hegyivezető után, aki a lehető legmeredekebb helyekre akar felvinni...

Harry felkapta a fejét és beleszagolt a levegőbe.

– Maga nem érzi ezt a.... füst szagot?

– Ura vagyok a helyzetnek, Potter – szólt fagyosan Piton, és hangja metszőbb volt a feltámadó északi szélnél. – De ha úgy gondolod, hogy inkább a *szag* után mennél, hát csak tessék!

Harry orrát egyre jobban bántotta a kesernyésen csípős szag, amit az arcát fagyasztó szél hozott magával. Bizonytalanul emelte fel a kezét és tétován maga elé mutatott.

– Valahonnan, onnan jön.

Piton a halántékához emelte a kezét, és a jelzett irányba nézett. A sűrű hóesésen át valóban ott volt a fekete épület. A varázsló most már műszer nélkül is érzékelné kezdte a dementorok jelenlétét. Mióta vámpírrá változott, érzékszervei kiélesedtek.(*ja, csak a szaglása pocsék:DTG*)

Harry alig tudott lépést tartani Pitonnal. Simatalpú félcipője kitűnő korcsolyának bizonyult és Harry hadonászva igyekezett visszanyerni az egyensúlyát, miközben fennhangon szídta egy bizonyos illető felmenőit, akik között egészen biztosan akadt egy tatu és minimum egy dementor. A dementorról eszébe jutott valami...

– A börtönt úúúújra dementorok őőőőőrzik? – igyekezett Harry túlüvölteni a szelet.

– Az Azkabant? – fordult vissza Potterhez a varázsló. – Úgy tudom, mostanában kevésbé tehetséges aurorjelöltek őrzik és néhány házimanó. Miért kérdezed?

Harry vacogva dörzsölgette a kezét, miközben Piton mögött csúszkált.

– Valahogy utálnám, ha ránk rontana néhány kiéhezett dementor. Úgy elgémberedett a kezem, hogy még a pálcát se tudnám tartani. Viszont meglepő, hogy a szguk így bevette magát ide. Mintha még

mindig itt lennének.

Piton vállat vont.

– Nem az én dolgom. Tudom, hogy a Főnix Rendje használja az egyik cellát. Egy ideig ott volt a főhadiszállásuk. Ez mágikus hely, Potter, nem biztos, hogy ha kizárólag az érzékeidre hagyatkozol, azok mindig megfelelő tájékoztatást nyújtanak. Az érzékeidet is megtéveszthetik, mint ahogy már tavaly kifejtettem... – Piton még néhány percig fejtegette, hogyan különböztethetők meg az érzékszervek által közvetített jelzések a tudatmező manipulálásával egyenesen az elmébe sugárzott megtévesztő jelzésektől, amelyeket a mugli terminológia egyszerűen érzékcsalódásoknak nevez.

Harry elhúzta a száját.

– Az illúziók a lélek szüleményei, nem az elméé. És legkevésbé az érzékeké. De maga ezt jobban tudja, hiszen maga Hermione illúziója, Hermione pedig a magáé. De ahogy elnézem magát, Herminek ronda egy elképzelései vannak – vigyorodott el Harry

– Az átlagos észbeli képességekkel rendelkező mágus képes arra, hogy felismerje az egymással összefüggő, az elmén belül és azon kívül létező törvényszerűségeket – folytatta zavartalanul Piton. – Azért, mert már nem vagyok a tanárod, nem fog a hátrányodra válni, ha olykor figyelsz.

– Figyelek én! Figyelek! Csak közben lefagytak a füleim, és valahol elhagytam az orrom. A szemem egyszerűen kikristályosodott, azzal már nem lesz gond. A spektrum valamennyi színében látom ezután a világot.

Harry már kifejezetten dühös volt. Úgy gondolta, hogy Piton legalább említhette volna indulás előtt, hogy ennyire hideg helyre jönnek, a helyett, hogy Hermione-val szerencsétlenkedtek érzelmileg. Harryban felötlött a kérdés, hogy vajon Hermi belenéz-e a merengőbe? De azután vigyorogva megrázta a fejét, Piton *valódi* érzései sem lehetnek sokkal vonzóbbak, mint a kampós orra meg a zsiros haja. Épp idáig ért a gondolatmenetben, amikor beleütközött a hirtelen lecövekelt Piton hátába. Az orrát betöltötte a Pitonból áradó furcsa szag, amit Hermione (mondása szerint) annyira szeret. Harrynak bizarr egy összetétel volt, de most a fiú örült, hogy a varázsló mentára és döglött békára emlékeztető szaga elűzte az orrából a dementorok bűzét.

– Bocsánat! – morogta a fiú és elhúzódva Pitontól, körbenézett.

Megérkeztek az erőd tövébe. Piton elmormolta a jelszót, mire éles csikorgással feltárult a vastag tölgyfa kapu, majd felhúzódott a rács. Bár senki sem sietett eléjük, a felerősödő suttogások és morajok arról árulkodtak, hogy az erőd nem teljesen néptelen. Néhány kísértet – a kivégzettek szellemei – kíváncsiskodva fordultak feléjük.

Harry átnézett a válla felett és megpróbálta néhány oldalsó ssszéval lerázni a mellette csörömpölő kísértetet. Végül nem bírt magával és odaszólt a ködös alaknak.

– Ne haragodjon elítét úr, de nem vinné az asztráltestét innen valahova máshova vezekelni? Az agyamra megy ezzel a csörömpöléssel – mutatott a teljesen valódi vasgolyóra, ami mágikus kötéssel láncolta magához a szomórú képű kísértetet. A szellem arca mégjobban megnyúlt, ha lehet ezt mondani egy ködre, és fájdalmas tekintettel hátrébb húzódott. Nem úgy néhány másik, akik valószínűleg már az utolsó pár száz évüket töltötték, mert felettég vidáman röpködtek a bánatos tekintetű kivégzettek és a nyakát behúzó Harry körül. A falakon a képek a legkülönbözőbb kivégzési módokat mutatták be, amitől a fiú megint émelyegni kezdett. A lépcsőlejáró felől elviselhetetlen doh és penésszag áradt felfelé. Fejük felett a dongaboltozat nyirkos köveiről, jéghideg víz cseppent időnként Harry nyakába.

– Ne bámészkodj, nem múzeumlátogatásra jöttünk – förmedt Harryra Piton, amikor a fiú az egyik képen egy furcsa jelenetet vélt felfedezni. Egy nagyorrú, feketehajú férfi kuporgott a cella sötét sarkában és egy fiatal nő térdelt előtte. A férfi arca teljesen felismerhetetlen volt a sötétben de a lány annyira emlékeztette valakire, hogy meg kellett, hogy álljon. Megzavarodva ügetett a hosszúléptű professzor után.

Piton határozottan csörtetett előre, oda sem figyelve a képekből rájuk szegeződő pillantásokra és a fejük fölött röpdöső kísértetekre. A csigalépcső feneketlen mélységbe vezetett. A varázsló izmai már sajogtak, mire a pince legmélyére ért.

Harry fiatalosan leugrott az utolsó néhány lépcsőfokról, azután majdnem hanyattesett a nyálkával

borított nedves talajon. Halk surranó neszt hallott a lába mellől, és biztos volt benne, hogy akár micsoda is az a lény ami a zajt keltette, gyors iramodással a falra szaladt fel. Harry jobban már nem tudta behúzni a nyakát.

A fáklyák éppen csak annyi időre villantak fel, amíg elhaladtak előttük. Halvány fénykörök táncoltak a falakon és a repedezett padlón. Hideg volt itt is, a talaj alól tompa zúgás hallatszott.

Harry megállt fülelni majd rekedten suttogott, miközben pálcáját a kabátujjából a kezébe csúsztatta.

– Mik ez a hang?

– Vízerek. Hatalmas energiák dolgoznak itt – morogta Piton. A hosszú folyosó zsákutcának minősült. Láthatóan nem vezetett sehová. Ám Pitont ez a legkevésbé sem zavarta. A falhoz lépett, pálcájával néhányszor a kövekre koppintott. A terméskövek porladni kezdtek, majd szétcsúsztak, felfedve az átjárót. A varázsló intett Potternek, hogy menjen előre.

Harry lezser mozdulattal szalutált Pitonnak majd kihúzta magát és belépett az átjárón. Hirtelen kapta a karját a szeme elé, hogy védje a ragyogástól, ami a fal túloldalán fogadta. Káprázó szemekkel botorkált előre a hang irányába, pálcát szorongató kezét maga előtt tartva.

Piton nyitva hagyta a bejáratot. A szikrázó fény egy pillanatra őt is elvakította, de nem állt meg. A *sziszegés* és a *szörcsögés* egyre erősödött. Mintha valaki hörögve szedte volna a levegőt. Feltárult a terem. A jégoszobrok lassan alakot öltöttek, elváltak a háttérből. Egy hatalmas fehér kobra állta az útjukat. Villás jégnyelve kicsúszott a szájából, majd állkapcsa is megnyílt. Szeme mintha pislogott volna.

– Száhh-jasz-hasshé... – szólalt meg Piton a kígyók nyelvén. Ezzel ki is merült a pársza nyelvismerete. Pálcáját Harryra szegezte. – Rajta, köszönj neki!

Harry félretolta Piton pálcáját és koncentrálni próbált. A fejében egy lustán tekergőző kígyó jelent meg és lassan felemelte a fejét.

– Persssssszepolissssz fárssssz – kezdte Harry szemét le sem véve a fehér kobráról. A kígyó alig érzékelhetően, lassan himbálódzott ide-oda, miközben villás nyelvét öltögette.

– Hasshé ssszerte ssszéth – Lépett óvatosan előre Harry, két kezét széttárva maga mellett.

– ssshared hassssh szissssztem – Húzódott hátra a kobra és szélesre tárult csuklyája szikrázva szórta a fényt.

– Mit fecsegtek ennyit? – mordult Piton barátságtalanul Harryre. – Parancsold meg neki, hogy engedjen minket a titokhoz, amit őriz!

– Látszik, hogy semmit sem tud a kígyók szabad népéről. Sem én, sem maga nem parancsolhat nekik – Harry újra a kígyóra nézett

– sasszhehesseeeeeen – sziszegte a fehér kobra és lágyan a földre csusszant, majd Harry lába felé tekergőzött. A fiú pimasz mosollyal fordult Piton felé.

– Azt mondja, hogy a titok egy karnyújtásnyira van de magának semmi köze hozzá – a kígyó ugyan csak annyit mondott, hogy „kövess” de Harry egész belejött Piton szívatásába, lévén, hogy a professor nem értett egy szót se párszául – azt is mondta, hogy maga valóban pocsék nevelő és, hogy a maga érdekében, jobb lenne ha bocsánatot kérne azoktól akiket igazságtalanul bántott. Ezenkívül még azt mondta, hogy senki más nem érintheti a titkot – fújta nagyot Harry miközben igyekezett visszafojtani a feltörni készülő röhögést.

– Mi az, hogy csak Te érintheted meg?! Nem is vagy mardekáros! – villant Piton szeme.

Harry vigyorogva széttárta a kezét és fejét megrázva Pitonra pislogott.

– A bocsánatkéréses részt igen, de ezt a dolgot én sem értem.

Ekkor hatalmas reccsenéssel levált az egyik jégcsap a mennyezetről, majd eldőlt a padlón. A belsejében egy hosszúkás tárgy kezdett ragyogni, majd a fény áttört a jégpáncélon. Egy majd két méter hosszú, fekete bot körvonalai rajzolódtak ki. A jégkobra közben elsiklott mellettük, gőzölgő csíkot hagyva a padlón. Piton odalépett az ereklyéhez. Egy pillanatig áhítattal bámulta az összekulcsolt kígyókban végződő fekete botot.

– Ez... ez Merlin botja? – Harry meghökkenve lépett hátra, mert mintha az egyik kígyó megmozdult volna.

– Nem Merliné. Bár sokan azt gondolják. Nem több, mint egy ügyes hamisítvány. Talán egy tucat varázslat van csak, amit Merlin tudott, Mardekár viszont nem.

Harry határozottan kinyújtotta a kezét és a bot enyhe remegés után magától a tenyerébe csusszant. Harry meglepődve konstataálta, hogy nem is lehet érezni a súlyát, pedig a hosszú, kígyós végű bot ránézésre sem volt egy könnyű darab. Amikor mozdítani próbálta, mintha az excaliburt próbálta volna kihúzni. A bot meg sem mozdult. Harry újra nekiveselkedett és immár két kézzel próbálta megmozdítani a függőlegesen álló botot, ami az előbb még a levegőben úszott. És abban a pillanatban, amikor Harry lelki szemei előtt megjelent a levegőben mozgó pálca, a kezében tartott addig mozdíthatatlan bot megremegett és elemelkedett a földtől.

– Wow! – kerekedett el Harry szeme, mintha még életében nem látott volna semmit sem lebegni. Ez mégis más volt. Még valóban soha nem irányított semmit a gondolataival. Óvatosan próbálgattan az új képességét ami a pálcától kapott.

– Ezzel kényszeríthetjük a dementorokat, hogy bújjanak át azon a lyukon – mutatott egy alig észrevehető, villódzó foltra a falon a varázsló. – Az időkapu. Holnap este újra megnyílik. Addig ide kell csalogatni őket. Ámbár, Karkarov szerint még csak lárvák. Ez az állapot addig tart, amíg a megfelelő mennyiségű energiát érzékelik maguk körül. Mindig csak annyi fejlődik ki, amennyinek a fennmaradását az adott terület biztosítja.

Harry kíváncsinak álcázott arccal nézett fel időnként Pitonra a hatalmas bot terelgetéséből. Nem úgy tűnt, mint akit érdekel az időkapu, de hirtelen megállt, és a majd kétméteres bot újra lecövekelt a kezében. Éppen kinyitotta volna a száját, hogy kérdezzen valamit a professzortól, amikor a gyomra hatalmasat kordult. Majd újra.

– Éhes vagy? – nézett Piton megütközve a fiúra, majd gúnyosan elhúzta a száját. – Attól tartok, errefelé nem túl jó az ellátás. De odafenn biztosan terem valami zuzmó. – Harry arckifejezését látva Piton szája széle felfelé görbült. – Nagyon elkényeztetnek benneteket a Roxfortban. Mindig mondtam Dumbledore-nak, hogy kevésbé lennétek puhányok, ha magatok készítenétek, amit elfogyasztotok. De sohasem egyeztet bele a radikális változtatásokba.

Harry bosszúsán nézett Pitonra.

– Magáról az a hír járja, hogy csak maga készítette ételeket fogyaszt, de higgye el, ha látná magát kívülről... nem egy kétlábon járó reklámembere a manónélküli társadalomnak. A Roxfortban egyébként mostanában már csak fele annyi manó dolgozik és az étkezések között elég nehéz ennivalóhoz jutni – fanyalgott Harry – ezek voltak az új rendszabályok, amikor Karkarov lett az igazgató. Most a tehénbeka sem lazított a gyeplőn.

– Umbridge? Nem sokáig lesz ő sem igazgató.

Többet nem beszéltek. Piton jobban tűrte a hideget, mint a fiú. Ritkábban vett levegőt és az arca is fakó maradt. Kimért léptekkel indult felfelé. Odafenn, a földszinten, a várbörtön konyhájában sürgölődött néhány házimanó. Zuzmón kívül kaptak még szárított halat és valami fagygyús, rágós húst, ami akár sarki patkány is lehetett.

Harry csukott szemmel nyammogott a fagyott húson, miközben folyamatosan vacogott. A konyhai tűzhely csak annyi meleget adott, ami az ételkészítéshez volt elég. Bár Harry el sem tudta képzelni, hogy hogyan lehet meleg tűzhelyen hideg zsírral bevont ételt előállítani, de úgy véte, hogy ez a recept az Azkaban specialitása.

– Nem azt mondom, hogy rágós a hús, csak nem látom azt a rinocéroszt, ami korábban itt bóklászott – morgott Harry és hatalmasakat kortyolt a vizespohárból, hogy a gyomra felé terelje a falatot. Végül szinte kimerülten pillantott Pitonra, miközben hallhatóan vacogott a foga.

– Megvárjuk a reggelt – döntött a varázsló. Habár itt félévig tart a félhomály és melegebb sem lesz egyhamar. Persze, ha a bot csak a Te kezében működik, akár azonnal nekivághatsz a túrának – vetette oda Piton. Láthatóan nem szerepelt a tervei között, hogy Mardekár botját Potter is tudja majd használni. Az pedig végképp nem, hogy csak ő tudja... – Azt terveztem, hogy én terelem őket, te pedig használd a patrónus-bűbajt, ha szükséges. De most változik a felállás.

Harry összehúzta magát a kabátot és párafelhőket lehelve szólt Pitonhoz.

– Akkor viszont magának kell egy patrónus. Nem akarom kínos helyzetbe hozni, de nem tudom, hogy meg tudja-e csinálni.

– Meg tudom idézni! – csattant fel ingerülten Piton. – Pontosan tudom, hogyan kell!

– Nem abban kételkedem, hogy ismeri a módját. Csak emlékeztetném, hogy a merengőben hagyta a szép emlékeit – nézett Piton szemébe a fiú és most először érzett valami sajnálatot a professzor iránt. Ahogy azok iránt szokás érezni, akik sosem érezték még a valódi szabadság ízét. Akiknek meg kell szabadulniuk az érzéseiktől, sőt talán az emlékeiktől is, hogy sebezhetetlenné váljanak. Akik folyton titkolnak valamit, és folyton menekülnek.

– Nem az az egyetlen módszer – rázta a fejét a férfi. – Nem mindenkinek adatott meg, hogy boldog emlékei legyenek. És nem is kell patrónus. Az csak hóbort. A fény a fontos. – Előhúzta a kis fényamulettet, amit Grangertől kapott. Az emlékek azonnal átsuhantak rajta. Érzések nélkül.

Itt fogalmam sincs mit szerettél volna, úgyhogy írd be amit jónak találsz. Ha rajtam múlik a következő kérdés hangzik el:

– Mondja, professzor, miért eszik annyi spenótot? Mert Hermione kedvence? – nézett Harry kérdően a varázslóra.

– Mert szeretem – felelte egyszerűen Piton. Értetlenül nézett Potter szemébe. Mi oka lett volna rá, hogy Hermione-val maradjon? Bár képtelen volt felidézni a merengőben hátrahagyott érzéseket, hirtelen tudatosult benne, hogy a lelke legmélyén semmi sem változott. – Egyébként nem tartozik rád.

Harry megvonta a vállát és gúnyosan elvigyorodott.

– Csak annyiban tartozik rám, hogy egy kivénhedt Rómeó nem a legjobb bajtárs dementorteretelés közben. Nekem nagyon úgy tűnik, hogy azok az érzések, amik magát és Hermione-t összefűzik, nem kiszakíthatóak. Ez veszélyes lehet. De tudja mit? Ne legyen igazam! Abban viszont magának van igaza, hogy messzemenőig nem tartozik rám.

Harry közelebb húzódott az alig langyos tűzhelyhez és Mardekár botjának utánzatába kapaszkodva megpróbált elaludni. Pálcájával újra és újra melegítő bűbajt varázsolta magára de a bűbáj az Azkabanban úgy lobbant el, mint a gyufa lángja.

Valójában semmi sem változott. Reggel éppen olyan komor, szürke és fagyos volt minden, mint amikor megérkeztek. Leszámítva, hogy szakadt a hó. A manók kérés nélkül hozták a sítalpakat. Piton pillanatok alatt elkészült, és türelmetlenül figyelte Harry piszmogását.

Harry magában újra elsorolta Piton felmenőt külön említést téve arról a feltehetőleg szabados erkölcsökkel rendelkező nőstény páviánról, aki egy ideges jegesmedvével való kaland során tett szert a türelmetlenül tébláboló Professzor írmagjára. Mikor befejezte a kötések beigazítását és felegyenesedett Piton már messze előtte siklott a havon. A professzor kimért és mégis könnyed mozdulatainak látványa mégjobban bosszantotta Harryt. Szerencsétlenül csúszkálva és időnként összegabalyodó lábakkal követte Pitont, maga mellett vonszolva Merlin botjának kétméteres utánzatát.

(szerintem innen vedd át a kezdeményezést a dementorok kiszabadításáig, mégiscsak jobban tudod, mi van Igor háza táján :)))

A jéghegy alatt álló házat sokáig nem lehetett látni az egyre sűrűsödő hóesésben. Harrynek fogalma sem volt róla, hogy Piton honnan tudta, hogy merre kell menni, de a professzor láthatóan egyenes tempóban siklott a havon és Harrynek az a gyanúja támadt, hogy Piton alszik közben. Biztos tud valami varázslatot....

Lelassítottak a ház közelében és Piton....

Az álcázó bűbáj védelme alatt mentek tovább, miután lecsatolták lábukról a síléceket. Már egész közel értek, amikor a hatalmas termetű fekete kutyák előrontottak és fittyet hányva az álcázásnak a két betolakodóra vetették magukat. Azaz, csak vetették volna, de Harry kezében megmozdult a hatalmas bot és egyetlen lendülettel leterítette a kutyákat, amik ájultan terültek el a havon.

– Nem hiszem, hogy így kell használni Mardekár botját – nézett Harry bocsánatkérően Pitonra – de valójában nem is teljesen én csináltam. Elég fura egy jószág. Eddig vitette magát, most meg itt táncol, szinte akaratomtól függetlenül.

Piton

Harry elengedte a botot, ami rövid ideig lebegni látszott, majd vészes imbolygásba kezdett, míg végül tompa puffanással eldőlt a havon. Kígyós vége a ház melletti jégfalra mutatott és sárgás fénnyalábot sugárzott a falra. A titkos katakomba bejárata megnyílt és Harry – miután mint egy dárdát magához vette a botot –, elindult a hegy gyomra felé. El is felejtette megnézni, hogy Piton követi-e.

Piton

Harry Piton figyelmeztetése ellenére a oldalra kapta a fejét. A következő pillanatban mintha maga is megfagyott volna úgy meredt a jégfalba dermedt 16 év körüli lányra. Pont olyan, mint Ginny. Ötlött fel benne a gondolat és valami megmagyarázhatatlan rossz érzés szorította össze a szívét. Nem szokott Ginnyre gondolni, és ez most igazán nem a legalkalmasabb pillanat, hogy a kudarcait emésztgesse. Teljesen érthetetlen, hogy miért éppen most....

Piton

– Jól van. Leszek csali. Valami vidámra gondolok. Mondjuk... kismacska nyárson, vagy foggyökérkezelés, vagy vizsgázás Pitonnál... Most mit csináljak? Csak ilyesmi jut az eszembe! – suttogta rekedten Harry de tovább indult a fagyos alagútban, és többet nem nézett fel, csak a bot végét figyelte az összekapaszkodott kígyókkal és mégis egyre csak Ginny vörös hajának lobogását látta maga előtt és az apró szeplőket az orra körül. Mint megannyi vércsepp. Ginny... Ginny... ahogy Dean-nel táncol, Ginny ahogy szánakozó tekintettel néz rá, azután a szeme mégis kacéran villan. Harry nem igazán értette, hogy mi történik vele, csak érezte, hogy az érzelmei kavarnak, és a mellkasát szorítja valami ismeretlen érzés, hogy nem kap levegőt és ebbe bele fog dögleni, ha nem segít valaki. Már-már ott tartott, hogy kibuggyannak a könnyei, amikor a folyosó egyik éles kanyarjában rátaláltak a dementorbölcsőre. Hatalmas jégborította mélyedésben heverték a mozdulatlan lárvák, a medence peremére jégtömbökből képzett melvédet a gondos szülő. Harry undorodva nézte a halálcsomagokat, melyek alig érzékelhető araszolásba kezdtek a fiú felé.

Piton

A dementorlárva Piton után vetették magukat. A varázsló tenyerébe szorította az amulettet, mindig csak annyi forró fénysugarat engedett kiszökni az ujjai közül, hogy a teljesen vak lények érzékeljék a hőingadozást. Egyre többen lettek körülötte, de mindez nem zavarta a varázslót. Piton úgy suhant, mintha egy lett volna közülük. Az egyik lárva szinte rátapadt, ő kapta el mindig az első fénysugarat, így egyre gyorsabban fejlődött. De érzelmeket nem kapott Pitontól. Csak nyers energiát. Piton olykor hátrafordult, de úgy látszott, a sereghajtó Harry egyelőre nem szorul segítségre.

Harry úgy tartotta maga előtt Mardekár botját, mint egy győzelmi zászlót. Ha úgy érezte, hogy egy-egy lárva lemaradt a bolyból, csak kissé megbillentette felé a botot és a belőle áradó faggyal elszigetelte őket a visszatéréstől. És legfőképpen saját magától, bár ezt akkor se valotta volna be, ha agyonverik.

Fárasztó, kemény munka volt. Ahogy a százkilencvenkilenc dementor-kölyök Piton nyomában siklott, szinte menekülve Harry patrónusa és Mardekár szikrázó végű botja elől, a varázsló egyre komorabbá vált. Érezte a fagyos lehetőséget. Elmét bágyasztó levertség-érzés áramlott át rajta. Nem nézett vissza. Tudta, hogy a nyomában vannak. Ha lassított, ők is lassítottak, ha gyorsította lépteit, szinte vijjogássá erősödött kellemetlen hangjuk, amivel követelőző étvágyukat jelezték. A félelem, a fájdalom, az elkeseredés és az éhség hullámai betöltötték a levegőt. Piton olyan erősen szorította az amulettet, hogy belevájódott a tenyerébe. Kicsordult a vére.

A vér az élet... – emlékezett a gróf szavaira. Észre sem vette, mikor támadt rés a mentális védelmén.

Egyszerre csak az elméjébe tolultak a fájdalmas, kínzó emlékek: *Granger, amint Karkarov szorításában vergődik tehetetlenül. A lány összevert arca, ahogyan Draco-nál látta... Jóval régebben, amikor Voldemort színe előtt álltak, és Hermione nem sokban különbözött egy élőhalottól...*

Maga sem tudta, hogyan történt.

Azt hitte, rohan, valójában csak vánszorgott.

A menet közben kifejlődött dementor piócafént tapadt rá.

Piton energiái vészesen apadni kezdtek.

Szeme elé vörös köd ereszkedett, éppen úgy, mint amikor vámpírrá alakult.

Emberként már nem bírta volna. Vámpírként talán több esélye volt... De nem sokkal.

Harry először nem is vette észre, hogy valami nincs rendben. Csak azt érezte, hogy lassult a boly mozgása. Mire feleszmélt már csak azt látta, hogy egy kifejlődött dementor hajol Piton fölé és többször kárvaól előbújt undorító kezdemény igyekszik a fekvő férfi közelébe jutni.

– *Expecto patronum!* – süvítette Harry, ezúttal Mardekár botját tartva maga előtt, amiből most nem a megszokott ragyogó szarvas ugrott elő, hanem egy fehéren ragyogó dementor alak. Köpenye gyémántként szikrázott és a csuklya alól bántóan erős fény sugárzott. Az ezüstös dementor alak a másik szörny elé suhant és eltakarta Pitont. Köpenye lebegése és a kékesen ragyogó fény ledermesztette az araszoló nyálkás dementorkezdeményeket. Csak néhány pillanatig tartott a jelenség, de ez az idő elegendő volt, hogy a varázsló összeszedje magát.

– Minden rendben... – hörögte Piton. Gyorsan talpra ugrott, majd amikor a dementor újra támadásra készült, Piton szembe fordult vele. A kifejlett dementor éles vijjogással csapott le rá. Ekkor a varázsló rászegezte a pálcáját és az ujját is. A villám és a lángcsóva együttes ereje darabokra tépte a démoni lény testét. A legnagyobb dementor fejével előre zuhant a hóba, mindössze egy füstölő fekete pamacs maradt belőle. Piton elégedetten vigyorgott Harry-re.

– Van olyan hatékony, mint a patrónusod... – suttogta. Marta a torkát a felszálló füst. Köhögött.

Harry tévován megvonta a vállát.

– Nekem úgy tűnik ezzel a bottal valamiféle „ellen patrónust” lehet létrehozni. A jó a rossz ellen, vagy valami hasonló. De lehet, hogy ez mindenkinél más. Talán, ha lehet, inkább nem próbálgatnám.

Az út visszafelé kétszer annyi ideig tartott, mind amikor jöttek. A sötét pincében a dementorok folyton elcsavarogtak. Ám a jégverembe érve, a szikrázó fény hatására szinte percek alatt kifejlődtek a lárvák. Az egyik nekicsapódott egy jégcsapnak, és akaratlanul felolvasztott egy jégbe zárt elítéltet, aki a kriosztázis állapotában vegetált, ítéletre várva. A kis tábla szerint már kétszáz éve... Hiába, a varázsbíróság tisztviselői meglehetősen komótosan dolgoztak. A dementorok pillanatok alatt megtalálták a módját, hogyan olvassák ki az elítélteket.

– Potter! A patrónust! Azonnal! – kiabált Piton, amikor már sem a pislákoló fényamulett, sem Mardekár botja nem tartotta többé távol a félelmetes lényeket az áldozatoktól.

Harry ezúttal a pálcáját használta és a ragyogó szarvas szélvészfént száguldozott a dementorok között, egyre másra kergetve el őket a maradék jégbörtöntől. De a szarvas gyengülni látszott és Harry megpróbálta újra hadrendbe állítani Mardekár botját.

– *Expecto patronum!* – kiálltotta a fiú a botra koncentrálna. Ezüstösen csillogó dementor alakok ködlöttek fel egy rövid időre és mintha a valódi dementorok összéb szorultak volna. A patájával kaparó szarvas elől a félig kifejlett dementorok az átjáró felé araszoltak. De a fénylő alakok hamar semmivé foszlottak

Piton tisztában volt vele, hogy ennyi dementorral Potter nem bír egyedül. A kifejlett dementorok össze-vissza cikáztak, láthatóan eszük ágában sem volt, hogy átsuhanjanak a sötét lyukon. Piton megkapaszkodott az átjáró peremében, mentális üzenetet próbált küldeni a grófnak. Nem tudta, ott van-e a túloldalon, de bízott benne, hogy *most* nem hagyja cserben.

Harry kétségbeesetten üvöltött Pitonnak miközben éppen menekülőre fogta.

A szarvas utolérte a menekülő fiút és agancsának egyetlen mozdulatával az átjáróba lökte a dementort.

Harry lihegve állt meg és elkéseredetten nézte Piotont aki a legnagyobb teljesen kifejlett dementor célzott meg.

– Csináljon már valamit! Legalább egy egeret próbáljon meg megidézni, vagy bármit ami segíthet!

A varázsló nem bízott benne, hogy képes lesz rá. Ám végül mégis elordította magát:

– *Expecto patronum!*

Pálcáját a felé röppenő dementorra szegezte, majd amikor a lény a fényfolyamnak ütközött, egy suhintással irányt változtatott, és beterelte az átjáróba. A csuklója sajgott, mert egyszerre vagy húsz dementor lendült ellentámadásba. Piton érezte, hogy a fagyos lehelet szinte megdermeszti. Átvette a másik kezébe a pálcáját, jobbját a szívéhez szorította a talár alatt. Egy kemény fedeles, szögletes könyvecskét tapintott ki. Hermione Granger naplóját, amit ki tudja, miért, magával hozott.

Expecto patronum! – ismételte non-verbálisan. A fényamulett felizzott a kezében és begyógyította a sebhelyet. És az a csepp szeretet-energia, ami Pitont az élethez kötötte, hirtelen felszabadult. A fényfolyam egy fiatal lány alakját öltötte fel. Az ember alakú patrónus széttárta karjait és felé közeledett. A dementorok menekültek előle. Egyenesen az átjáróba. Amikor az utolsó is átsuhant, Piton lezárta az átjárót. A fal rezgett egy ideig, majd megszilárdult, és az átjáró nyom nélkül eltűnt. A varázsló lerogyott a fal tövébe. Egy hosszú percig zihálva kapkodta a levegőt. Verítékes arcán valami földöntúli kifejezés áradt szét.

– Ez normális dolog? Mármint, hogy a szerelem alakot öltön? – állt meg a lihegő professzor felett a fiú. A hangjában nem volt gúny. Csak ámulat és elismerés. (jah. ennyi nyálért már jár! :DDDTG)

– Nem, Potter. Ember alakú patrónust a feljegyzések szerint eddig csak egyetlen varázsló tudott megidézni.

– Mardekár? – nézett a kezében lévő pózna kígyós végére Harry.

Piton a fejét rázta.

– A legnagyobb mágus, aki valaha élt. Merlin.

Bellatrix kimondhatatlanul élvezte a múltban való bolyongását. Megteremtett számára minden lehetőséget, hogy szórakozzon. Hogy ez a szórakozás mennyire volt kedvére a mugliknak, azt senki sem tudná megmondani, de a boszorkány élt és visszaélt hatalmával. Megtett mindent, amit csak megtehetett és semmiféle korlátot nem szabott magának. Hirtelen és titokzatosan jelent meg a londoni arisztokrácia köreiből, ahol vagyona, melyet eleinte mágia, később áldozatai gyarapítottak, szépsége és bűbajos tudása hamarosan a társaság egyik csillagává avatta. Ő, pedig élvezte ezt a szerepet. Adott, ha kellett, de leginkább elvett. Híreket, értékeket, becsületet, jó hírnevet és gyakran életeket is, miközben a gyanútlan áldozatok azt hitték, egy feddhetetlen asszony miatt találkoznak duellumon a hajnali mezőkön.

Oly észrevétlen és oly romlott volt a befolyás, melyet maga körül egyre csak terjesztett, oly lassan szivárgott be a méreg a társadalom rétegeibe, hogy az emberek nagy része észre sem vette, sőt a többség örült is neki. Bellatrix Lestrange érdekes színfolt volt az arisztokrácia unatkozó rétegében és sokan mindent megadtak volna, hogy híres szeánszainak egyikén ott lehessenek. Voltak, akik valóban mindenüket odaadták. Ki önként, és volt, ki nem, de az eredmény mindannyiuk számára túl későn vált ismertté. Amennyiben a boszorkány megérezte valakiben a konkurenciát, sosem habozott az illetőt eltávolítani. Sokkal fejlettebb átkok tudójaként szinte egyeduralkodóvá vált a mágia területén.

Szinte, persze, mert volt néhány olyan mágus és boszorka, akiket nagy ívben került, sőt előttük titkolta is képességeit. Az egyszerű boszorkák és varázslók azonban, akikkel találkozott behódoltak előtte és befolyása fölöttük napról napra nőtt.

Esti összejevetelein, melynek megkérte az árát, mindig titokzatos és félelmetes dolgok

történetek melynek hátborzongató részleteit csak suttogni merték egymás között az emberek. Az ár nem volt csekély és szinte senki sem jött rá, hogy többet hagyott ott, mint fontokat, vagy ékszereket. A sötétség olyan lassan kúszott elő, és olyan hatékonyan szőtte be a beavatottaknak nevezetteket, hogy még boldognak is érezték magukat a kiszemeltek. Talán ebben az időben kezdődött a gúnyolódás, a sötétség térhódítása, az aranyvér emlegetése és divatba jött a mugliugratás néven elhíresült kegyetlen játék is. Senki sem tudná megmondani, nem volt-e ez csírájában jelen és nem éledt volna fel magától is, de a mótely jelenléte, aki Voldemort hűséges tanítványa volt, hihetetlen lökést adott e jelenségnek. Bella kihasználta az emberek kisebbségi érzéseit, hogy náluknál gyengébbekre, és a védekezésre képtelenekre uszítsa őket. Meglovagolt minden elfojtott vagy bevallott elferdülést, hiúságot, rosszindulatot, dühöt és gyűlöletet. Táplálta és irányt adott neki Tobzódott és lubickolt a sötétség hullámain, amiket gerjesztett. Előkészítette a terepet ura számára. Olyan magot vetett el, amelynek fája Voldemort számára hoz majd gyümölcsöt.

Nem aggódott, tudta, csak idő kérdése, hogy alkalom nyíljon a hazatérésre. Munkája és a kehely, amelyet magával visz, garantálják számára ura kegyét. Újra elismerést fog látni a szemében, és elfoglalhatja majd megszokott helyét a jobbán, ahonnan az a senkiházi kitúrta őt. Tudta, hogy a Sötét Nagyúr régóta keres valamilyen tárgyat, mely a Hollóházié volt, hogy teljes legyen a gyűjteménye. Bella nem tudhatta, hogy Voldemortot nem csak a dicső ősök iránti tisztelet gerjesztette a szinte mániákus kutatásban. Nem is akarta tudni. Számára elég volt, hogy keresi őket és az ő, Bella dolga, hogy majd a lábai elé hordja a kincseket. Élt és szórakozott, miközben várta az alkalmat a hazatérésre.